İNSAF

Akbaba

Yağmur duası!

Meşhedî'nin Hikâyeleri

YAZAN:

Ercüment Ekrem Talû

Ömrünüz boyunca her okuyuşta güleceksiniz

Fiatı 100 Kuruş

ÇIKTI

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

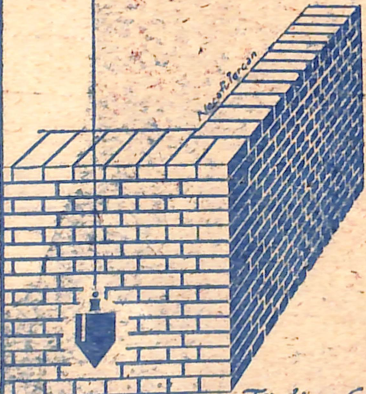
BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı

Ev hesabı

Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda 50000 den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.

Tasarruf mevzuunda yenilik!

AYDA 50 LİRA YATIRAN
HER 250 KİŞİDEN 1 KİŞİYE
HAYATININ SONUNA KADAR
AYDA 300 LİRA İRAT
VEYA PEŞİN OLARAK
30.000 LİRA

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz bütün Şube. ve Ajanslarımızda emirlerinize âmadedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ
GRUP MEVDUATI
Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

Akbaba

Tebdil Gezen Muhalefet!

NİHAYET işin iç yüzü anlaşıldı: Bütün bu darlıkların, bu yoklukların, bu bozuklukların tek suçlusu varmış: Muhalefet!

Ağzınızın tadı mı yok? Bakkallarda bulamadığınız şeker sandıklarını C.H.P. nin gizli depolarında, C. M. P. nin meçhul ardiyelerinde arayınız. Meğer Halk Partisinin çarıklı erkânıharbı Amerikada bunca yıl, ekonomi politik okudum diye milleti kandırıp siyasî gangsterlik tahsil etmiş!

Kurtlu kirazı üç yüz kuruştan aşağı mı yiyemediniz?. Fahreddin Kerim üstadın aklına şaşayım: Hâldeki kabzımalların değil, muhalif liderlerinin yakasına yapışsın... Asıl suçlunun onlar olduğuna, uzaktan manzarası ağız sulandıran o güzelim kirazların içlerindeki kurtlar kâfi delil değil mi?

Piyasada ilâç buhranı mı var?.. Optolidon mu bulamadınız?.. Bellargalsiz mi kaldınız?.. Elbet!... İktidar hasretile şakaklarına yapışan ağrıları, yüreklerine çiftetelli oynatan çarpıntıları yatıştırmak için eczahane eczahane dolaşıp bu ilâçları toplamadıkları, bunca yıllık tecrübelerile dolaba koymadıkları ne malûm?..

Gazetelerinizi, mecmualarınızı, kitaplarınızı basmak için mürekkep mi bulamıyorsunuz?.. Tabiî bulamazsınız: Ulus matbaasının deposuna, iktidarına yüzüne kara sıvamak için kimbilir kaç yüz kutu, kaç bin kilo siyah boya istif ettiler!.

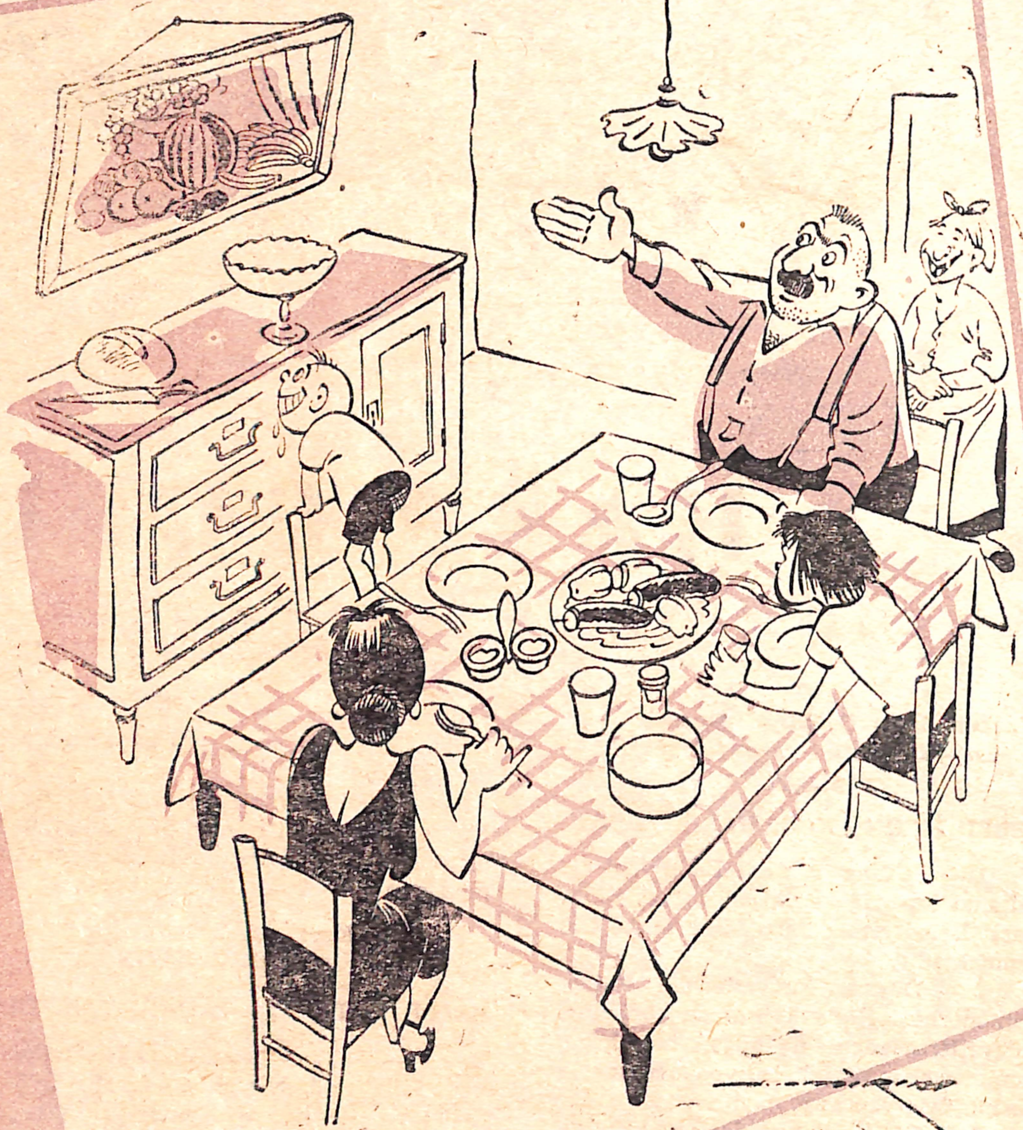
Ne dediniz, ne dediniz? Tencerelerin, sahanların dipleri mi çıktı? Kalay mı yok?.. Yahu insaf be, insaf!.. 1950 denberi sade İsmet paşanın sabık Nihat Erim'i tarafından kullanılan kalay tonlar çeker... Altı yıldır, durmadan iktidarı kalaylayan kalemlerin israfına kalay mı dayanır?..

Siz, demirden, çividen. kâğıttan, çinkodan vazgeçin... Nefes alacak hava bulabildiğimize bin şükür.

Yok vurguncu imiş, yok istifçi imiş, yok karaborsacı imiş, hepsi lâf, hepsi hayal, hepsi vesvese... Ve hepsi bir kelimeden ibaret: Muhalif!

Gözlerinizi açınız vatandaşlar: Muhalefet maskesini takmış, çarşıda pazarda tebdil geziyor!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Hele yazı bununla geçirelim çocuklar, kışa Allah kerim!...

Haftanın Şakaları

Kadın — Bu sabah sizden şeftali almıştım, tartarken dikkat etmiştim, altı taneydi. Eve gidince kese kâğıdına baktım, beş tane koymuşsunuz...

Manav — Öyle hanımefendi... Biri çürüktü, size zahmet olmasın diye, yerinize ben çöplüğe attım...

★

Bir sonradan görme, arkadaşına dert yanıyor:

— Doktor bana güneş banyosu tavsiye etti. Fakat sabun kullanıp, kullanmıyacağımı söylemeği unuttu.

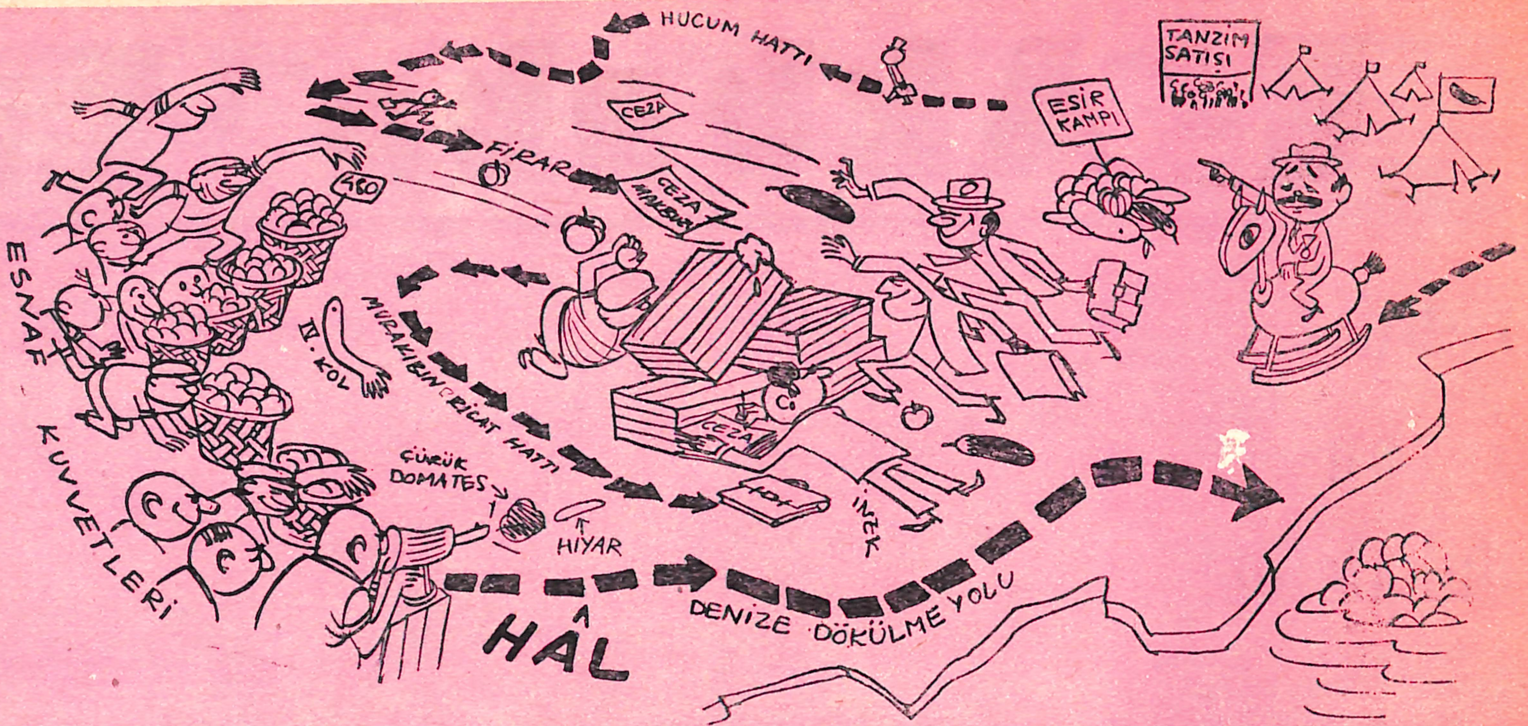
★

Florya treninde, biri karşısında oturan zata sordu:

— Siz Kemal Raci değil misiniz?

— Hayır efendim.

— Evet... Ben de kendi kendime benzemiyor, diyordum...

★ Üç buçuk murakıplık belediye kuvvetleriyle, kabzımallar ordusunun son harp durumunu gösterir plândır.

— Nakil, iktibas, çalma, araklama hakları Lauazye kanununa göre mahfuz değildir. —

HARP DURUMU

Yazan: Emekli General Von Der
HASAN PAŞA

Kabzımallarla Belediye arasındaki savaş. İki tarafın harp tebliğlerini yayınlıyoruz

BELEDİYENİN 1 No. lu HARP TEBLİĞİ:

1 — Saltanatımız dahilinde yeni bir saltanat kurmağa kalkışan kabzımallara karşı Belediyemiz harp ilân etmiş bulunmaktadır.

2 — Düşman kuvvetlerinin karargâh merkezi Hâl'e kahraman belediye kuvvetlerimizden üç buçuk murakıbın komutasında yedi belediye memuruyla baskın taarruzu yapılmıştır.

3 — Gâfil avlanan düşman kuvvetleri ceza makbuzlarıyla bombardıman edilmiş, bu şiddetli savaşta düşmandan iki eğri hıyar, üç çürük domates, bir de tohuma kaçmış kabak esir edilmiştir.

4 — Bizim hiç bir zayiatımız yoktur. Kahraman kuvvetlerimiz patlıcan küfeleri ve patates çuvalları arasından, iki koldan ilerlemektedir. Allah bizimle beraberdir.

Belediye Saltanat Orduları Genel Komutanı General Ord. Prof ve Dr. F. K. GÖKAY

KABZIMALLARIN 1 No. lu HARP TEBLİĞİ :

1 — Bağımsızlığımızı tehdit eden ve krallığımızın hüküm sürdüğü pazarlarımıza saldıran Belediye kuvvetlerine karşı, bütün kabzımalları, zerzevatçı, manav ve seyyar satıcıları, yediden yetmişe birleşmeğe çağırıyoruz.

2 — İki koldan taarruza geçen Belediye kuvvetleri ana pazar topraklarımızın harimi ismetinde tükürükle boğulacaktır.

3 — İlk taarruzlarında, bozguna uğratılan düşman kuvvetlerinden kaçanlardan iki şapka ve üç tek papuç müsadere edilmiştir.

4 — Bizim hiç bir zayiatımız yoktur. Kahraman kuvvetlerimiz, murakıp ve memurları çürük domatesle bombardıman etmiştir. Allah bizimle beraberdir.

Kabzımal Orduları Komutanı Siirtli VELİ ONBAŞI

BELEDİYENİN 2 No. lu HARP TEBLİĞİ

1 — Sol taarruz kolundan şimdiye kadar hiç bir haber alınamamıştır. Dolmalık biberler arasında pusulayı şaşırmış olmaları mümkündür.

2 — Sağ taarruz kolumuz, durmadan kahramanca çekilmektedir.

3 — Vaziyet vahimse de ümitsiz değildir. Allah bizimle beraberdir.

Hâl Cephesi Komutanı Mareşal VALİ PAŞA

KABZIMALLARIN 2 No. lu HARP TEBLİĞİ :

1 — Kuvvetlerimiz yirmi falçeta, kırk şiş, on beş kama, otuz muşta ile silâhlandırılmıştır.

2 — Beşinci kol iyi çalışmaktadır.

3 — Dün gece, düşman kuvvetlerinden ele geçirilenler bir içkili bahçede ağır para bombardımaniyle savaş dışı edilmiştir.

4 — Düşman kuvvetleri çevrilmiş ve domates, hıyar piyasadan kaldırılmıştır. Şeftalinin fiyatı ateş pahasına yükseltilmiştir.

5 — Allah bizimle beraberdir.

Zerzevat ve Meyva Kuvvetleri Başkomutanı General Siirtli VELİ ÇAVUŞ

BELEDİYENİN 3 No. lu HARP TEBLİĞİ:

1 — İhtiyat kuvveti olarak Mersinden bir sepet şeftali, Adanadan dört dolmalık biber, İzmirden de iki salkım üzüm getirilerek halka dağıtılmıştır. Bu suretle kabzımalların burnu kırılmıştır.

2 — Muvaffakiyetle çekilmeğe devam ediyoruz. Kanımızın son damlasına kadar çekilerek belediyeyi karış karış müdafaa etmek suretiyle düşmanı imha edeceğiz.

3 — Dünkü kanlı savaşta, düşman kuvvetlerinden bir domates ezilmiş, bir küfe de kullanılmaz hâle getirilmiştir.

4 — Allah bizimle beraberdir.

Fahri Mareşal, Kurmay Albay, Müşir FAHREDDİN KERİM PAŞA

KABZIMALLARIN 3 No. lu HARP TEBLİĞİ :

1 — Sebze ve meyva adına ne varsa hepsi gizlenmiştir

2 — Düşman kuvvetlerinin ağır nutuk bombardımanı tesirsiz kalmıştır.

3 — Belediye kuvvetleri komutanı, kasaplara, gazinolara, sucu, aşçı ve şoförlere de savaş açtığından, kuvvetlerini üzerimizden çekmiştir.

4 — Zafer kazanılmıştır. Allah bizimle beraberdir.

Kabzımal Siirtli VELİ

BELEDİYENİN 4 No. lu HARP TEBLİĞİ:

1 — Muvaffak olduk.

2 — Tıpkı eskisi gibi ucuzluk devam edecektir.

3 — Allah bizimle beraberdir.

Belediye Bütün Ordularının Umum Komutanı ve Genel Başkanı ve aynı zamanda akıl doktoru F. K. GÖKAY

MİNİK HİKÂYE:

Günün Delikanlısı

SUADİYEDEN otobüse Gina kız binmişti.

Lollobrigida tipinde bir genç Otobüsün içi mahşer...

Genç kızın yanı başında oturan kovboy pantalonlu, Avarenin kahramanı Raj Kapor gibi saçları dağınık, ceketi omuzunda bir delikanlı, ayağa kalkıp ona yer vermek istedi. Genç kız eliyle hafifçe delikanlının omuzuna dokundu.

— Rica ederim, yerinizden kımıldamayınız!..

Bir kaç dakika geçmişti... Delikanlı tekrar ayağa kalkmaya davrandı. Genç kız, hemen önledi:

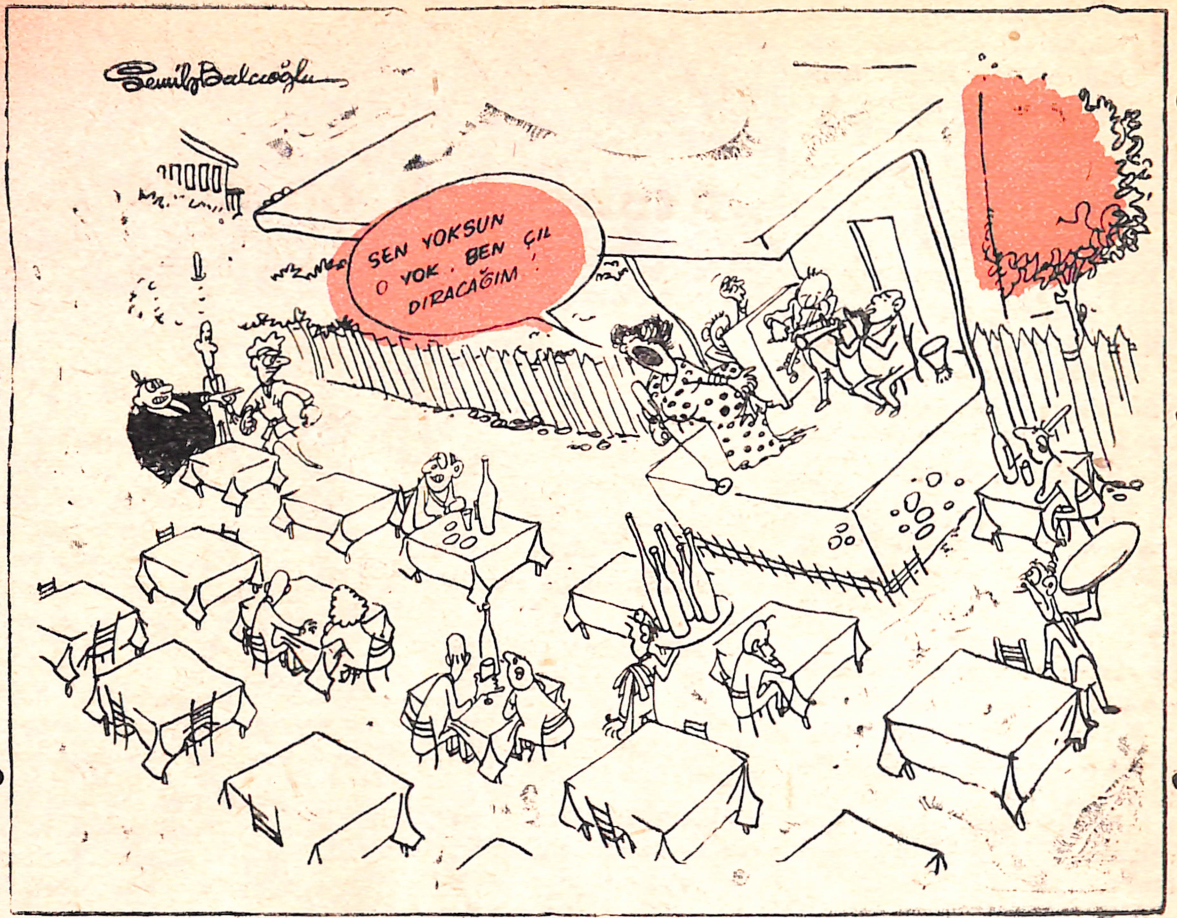
— Rica ediyorum size, rahatsız olmayın... Çok teşekkür ederim..

Otobüs Göztepeye gelmişti. Delikanlı yine yerini genç kıza bırakmak istedi. Genç kızın ayni kibar jestle karşılaştığını görünce kızdı. Homurdanmaya başladı.. Gen kız sordu:

— Neye canınız sıkıldı öyle?

Delikanlı, kızın yüzüne sert sert baktı:

— Kızarım ya!... Suadiyede inecektim, mâni oldunuz... S.Y.

— İşte bay polis, bozğunculuk yapıyor!...

(Semih Balcıoğlu)

Esbab-ı Mucibe

Bir iyi tarafımız var, yapılan işlere yerinde «esbab-ı mucibe»ler buluyoruz. Elektrikler kesilince «terkos boruları delinde de ondan...» diyorlar. Sular kesilince «radyodaki teknik ârızadan...» diyorlar. Radyodaki teknik ârızaya sütlerin bozuk olması sebep olu) yor.

Tekel maddelerine yapılan ayarlama (!) dan sonra, şimdi şekerin ayarlanması düşünülüyormuş. Esbab-ı mucibesi de hazırlanmış: Buğday fiyatları yüksek olduğu için, şekere zam zarurîdir.

Aşağıda devlet edebiyatımıza girmiş klâsik iki esbab-ı mucibe örneği okuyacaksınız:

Şekere neden zam yapıldı?

Şeker fiyatlarına yüzde otuzbeş zam yapılması dolayısile yetkili bir zat, gazetecilere şunları söylemiştir:

— Şeker fiyatlarının yüzde otuz beş artması, bir zam değil, bir ayarlamadır. Bu ayarlamaya uzun incelemelerden sonra karar verilmiştir. Biliyorsunuz ki, son senelerde dolmalık biberlerin çok acı olması, otobüs yolcularının artmasına, bu artış da, havaların kurak gitmesine sebep olmuştur. Bütün bunlara inşaat demirinin bulunmaması da ilâve edilirse, şehirde klâkson yasağının neden konulduğu kolayca anlaşılır. Bir yandan yedek parça bulunamayışı, bir yandan memlekette petrol araştımalarının sebep olruğu sıcaklardan ne yapığımızı bilmez hale gelmiştik. İşte bu kuvvetli esbab-ı mucibeye dayanarak, şeker fiyatlarında yüzde otuz beş ayarlama yapmak mecburiyeti hasıl olmuştur.

Patlıcan fiyatlarına zam teklifi reddedildi

Patlıcan fiyatlarına yüzde yarım zam için yapılan müracaatın reddi dolayısile yetkili bir zat gazetecilere şunları söylemiştir:

— Hayat pahalılığını doğuran âmillerin başında insafsız patlıcanlar gelmektedir. Bu maddenin fiyat artışı, diğerine sirayet eder. Bu bakımdan patlıcan fiyatlarının artması demek, dolayisile tuzruhu ve keten tohumu fiyatlarının artması, bu da kundura cilâsının fiyat yükselişi demektir. İşte bütün bu sebeplere dayanarak patlıcan fiatlarında katiyen bir zamma müsaade edilmiyecektir. Yüksek fiyatla patlıcan satıldığını görürsek, hayat pahalılığına sebep olan patlıcancılar şiddetle cezalandırılacaktır. İhtikâr yapan ve karaborsaya yol açan dükkânlar derhal kapatılacak, hiç bir suretle hayat pahalılığına meydan verilmiyecektir.

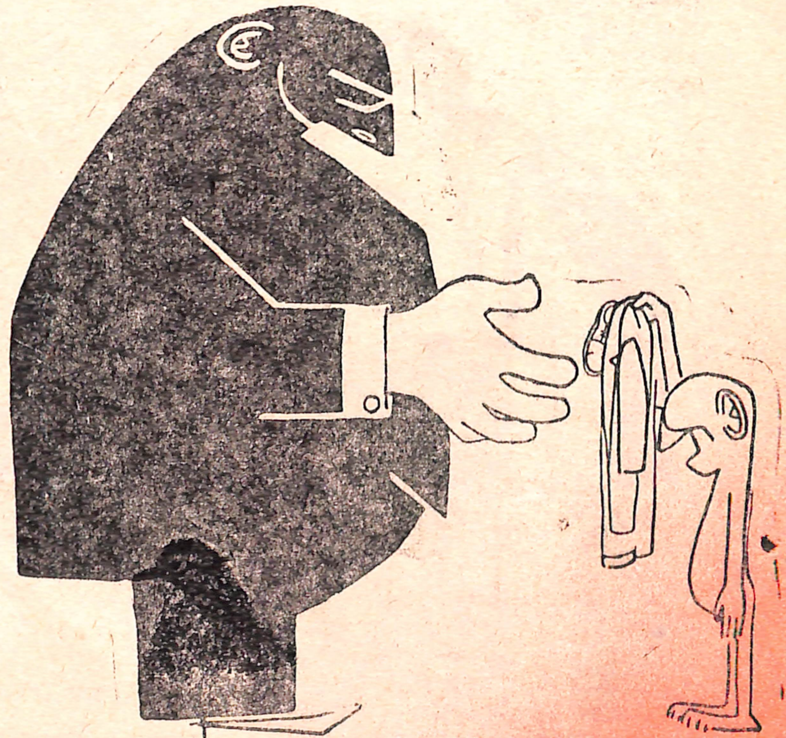
Cesur Adam

Tanınmış bir dişçimizin muayenehanesine, bankadan kazandığı ikramiyesini almıya gelen bir talihlisile içeriye girdi. O sırada bekleme odasında bulunan Vecdi Bürün, yanında oturan Tevhit Bilgeye döndü:

— Bu giren adamın neş'eli halini gördün mü, herhalde çok cesur bir kimse olacak!...

Tevhit Bilge.

— Evet, dedi. Ya cesur veya dişsiz olacak!...

SOSYAL YARDIM!...

(Yalçın Çetin)

Havagazı musluğu...

Acaba Açık mı kaldı?..

Yazan: Muslih MUSLUKÇU

CADDEBOSTANDA oturan akrabalarına bir haftalığına misafirliğe gideceklerdi. Halise hanım, kocası Bekir beye, dördüncü defa:

— Aman, havagazı musluğunu kapamağı unutma!... dedi.

— Kapadım, kapadım...

Valize öteberiyi doldururken Halise hanım:

— Olsun, dedi, sen yine bir kere bak! Belki açık kalmıştır.

Bekir bey, söylene söylene mutfağa gitti. Karısı sordu:

— Kapadın mı musluğu

— Kapadım...

Kapıdan çıkarlarken, Halise hanım bir kere de kendisi havagazı musluğunu kontrol etti. Kapıyı örttüler.

— Sakın havagazını açık bırakmıyalım!...

— Canım, kaç defa kapadık...

— İhtiyatlı olmalı... Hadi sen gir içeri de bak!

Bekir bey tekrar kapıyı açtı, mutfakta musluğu çevirdi. Sonra döndü.

— Kapalımıy mış

— Tabii...

Tramvaya bindiler. Taksime gelmişlerdi. Halise hanım kocasına:

— Musluk dikine mi duruyor, yanlamasına mı?. Diye sordu.

Bekir bey düşündü:

— Galiba dikine duruyor, dedi.

— Gördün mü bak... Merak ettiğim kadar var, musluk açık kaldı...

— Değil canım, açık değil...

— Dikine, diyorsun...

— Yanlamasına... Şaşırdım da dikine, dedim.

— Peki, ne biliyorsun? Belki yanlamasına olunca musluk açıktır.

— İster yanlamasına, ister dikine... Musluk kapalı işte!...

Halise hanım, bir türlü kendini inandıramıyordu. Yolculardan bir hanıma:

— Affedersin kardeş, dedi. havagazı musluğu dik durursa mı, yoksa yan durursa mı açıktır?

Kadın şaşırdı. Hiç dikkat etmemişti. Acaba havagazı musluğunu nasıl kapatırdı? Elini kaldırdı. Hatırlamak için, boşlukta, musluğu açmak için yaptığı hareketi tekrarladı.

— Galiba, redi, dikine durur...

Halise hanım kocasına bağırdı:

— Eyvah! Gördün mü? Zehirleneceğiz. Tabii dikine durur. Sen yanlamasına bırakmışsın... Hadi inelim çabuk...

Ağahamamında tramvaydan indiler. Halise hanım, tramvayla vakit geçer diye bir dolmuşa bindi. Arabada kocasına söylemediğini bırakmadı. Telâşla eve girdiler. Tamam... Musluk yanlamasına duruyor işte... Hemen dikine çevirdi. İçi rahatlamıştı.

Tekrar sokağa çıktılar. Köprüden Kadıköy vapuruna binene kadar durmadan kocasına söylendi.

— Şu yaşa geldin, hâlâ çocuk gibisin... Dikkat denen şey yok ki... Ya mazallah musluk açık kalsaydı... Ya eve gelince zehirlenseydik...

Fakat birdenbire aklına geldi:

— Biz dikine çevirdik musluğu, değil mi

— Evet...

— Kadın öyle mi demişti?

— Evet...

— Ayol, biz de herkesin lâfına inanıyoruz. O kadın mutlaka yalan söyledi.

Halise hanım, yolculardan bir hanıma:

— Affedersin hemşire, dedi, siz havagazı musluğunu kapamak için ne yana çevirirsiniz?

Kadın düşündü:

— Bilmem, dedi, hiç farkında değilim...

Bir başka yolcu kadın:

— Bizimki sola çevrilince açılır, sağa çevrilince kapanır, redi.

Halise hanım:

— Eyvah! diye bağırdı, bütün apartıman zehirlenecek... Gördün mü işi... Ne yapalım şimdi?

Salondaki kadınlar, şiddetli bir tartışmaya girişmişlerdi. Kimi, havagazı musluğunu kapamak için sola, kimi sağa çevirmek, kimi dikine, kimi yanlamasına döndürmek lâzım geldiğini söylüyordu.

Bekir bey:

— Biz sola çevirdik, merak etme!...

Diye Halise hanımı teskine çalıştıkça o:

— Sen sus!.. Sağını solunu sanki bilirmişsin de... Bütün mahalle zehirlenecek... Birisi bir kibrit çakmağa görsün, kömür ocağı gibi patlıyacak...

Kadıköyünde en önde vapurdan indiler. Ters yüzü köprüye, oradan eve... Evet, musluk sağdaydı, Halise hanım sola çevirdi. Artık içi rahattı. Tekrar yola çıktılar. Kocasına:

— Sola çevirdik değil mi? dedi.

— Evet...

— Emin misin?

— Eminim...

— Aman çok şükür, içim rahatladı.

Karanlık basarken Caddebostandaki akraba evine gittiler. Sarmaş dolaş olduktan, hal hatır sorduktan sonra, Halise hanım yine havagazı musluğunu hatırladı:

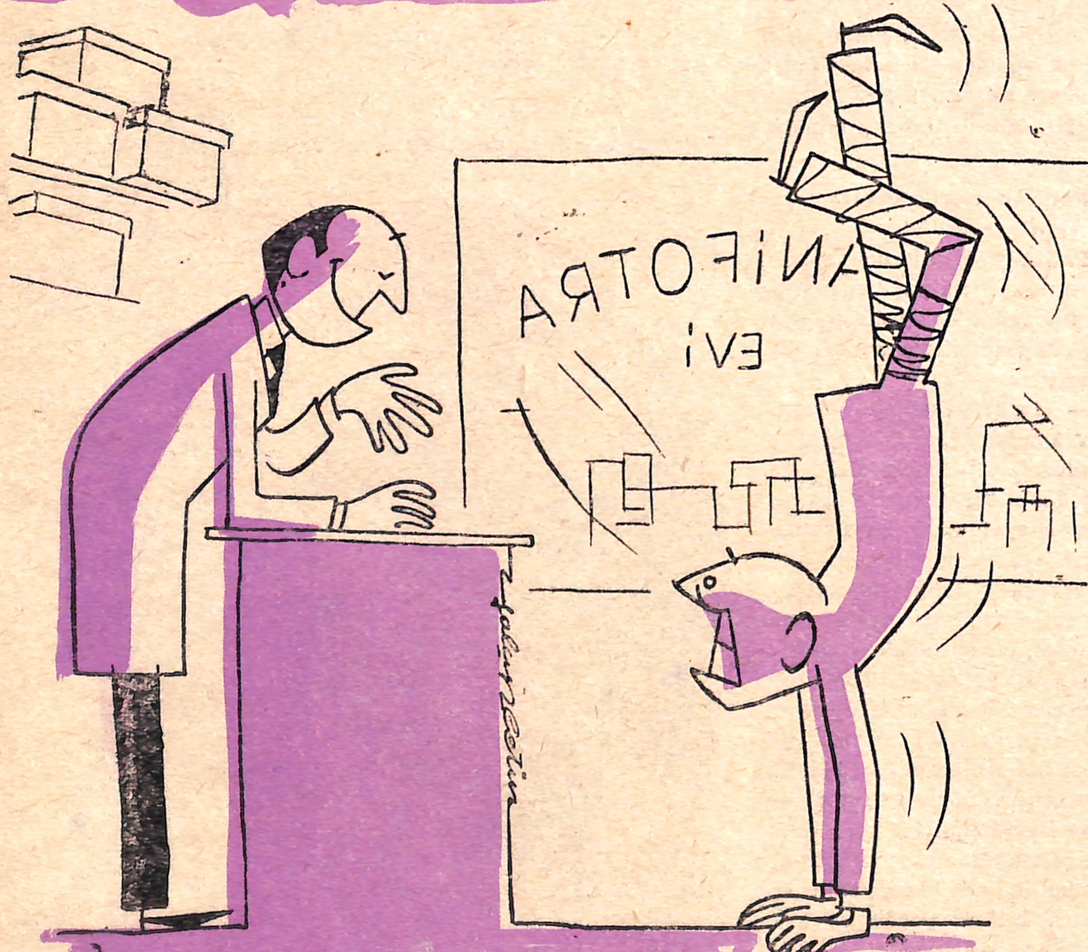
— Bey, sakın biz musluğu ters çevirmiyelim?

— Yok canım...

— Galiba ters çevirdik.

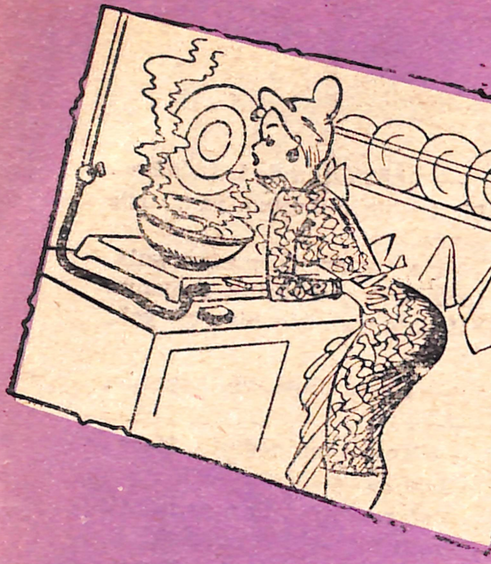
— Dünyada içim rahat etmez.

Sofra kuruldu, buyur ettiler. Ama Halise hanım:

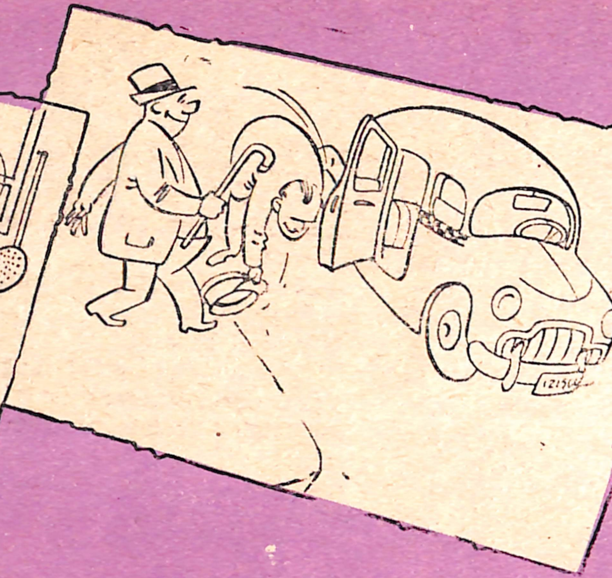

Tezgâhtar — Maalesef bayım... Ne pantalon askısı var, ne kemeri...

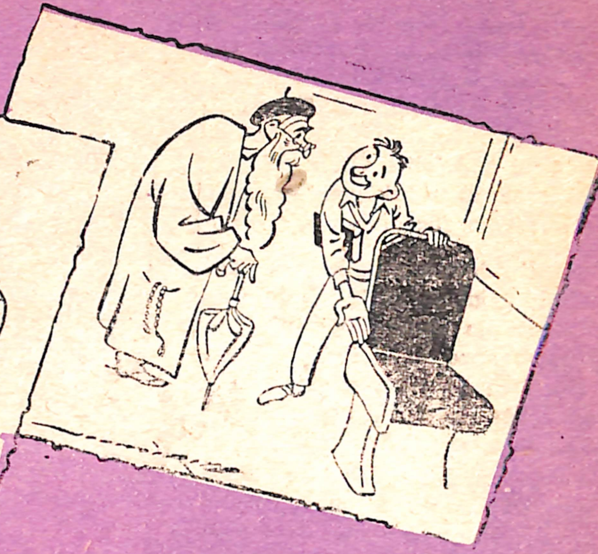
(Yalçın Çetin)

HARİKA KADIN

HARİKA ŞOFÖR

HARİKA GENÇ

— Aklım fikrim muslukta... Mutlaka açık kaldı. Biz gidelim. Diye tutturdu.

Ev sahipleri:

— Canım, ne diye ikiniz birden gidiyormuşsunuz. Bekir bey gitsin, baksın!.. dediler.

Çaresiz Bekir bey yola çıktı. Fakat eve kadar gitmedi. Bir gazinoda oturdu. İki saat sonra eve döndü. Karısı telâşla sordu:

— Ne yaptın

— Hiç, kapalıymış zaten...

— Musluğu ne yana çevirmişsiz?.

— Sola...

— Sola mı? Eyvahlar olsun... Dikine mi, yanlamasına mı duruyor?

— Yanlamasına.

— Beş dakika kaybedecek zamanımız yok. Hadi, doğru eve...

— Canım, havagazı kapalı diyorum sana...

— Baksana... Baksana bey, buraraki musluğa...

Bekir beyi mutfağa soktu. Havagazı musluğu dik duruyordu. Ev sahipleri:

— Her musluk ayrı ayrıdır, bir birine benzemez!

Dediler ama, nafile...

İhtiyar karı koca son vapurla İstanbula, oradan bir taksi ile evlerine döndüler. Halise hanım kocasına:

— Ev gazla dolmuştur. Ben giremem, önden sen gir!...

Dedi. Bekir bey kapıyı açtı. Karısı dışarıdan:

— Sakın kibrit çakma! Patlayıverir!...

Diye bağırıyordu. Bekir bey mutfağa girerken Halise hanım, gaz kokuları duymağa başladı.

— Boğuluyorum!.. İmdat!... Havagazı!.. Boğuluyorum!...

Diye feryada başladı. Bütün apartıman, komşular ayaklandı. Don, gömlek, pijama Halise hanımın evine doldular.

— Ne var? Ne oluyor?

— Havagazı musluğu açık kalmış.

Pencereler açıldı, ev havalandırıldı, musluğu kapadılar. Herkes evine dağıldı. Bekir bey yorgunluktan koltuğa çöktü:

— Hanım, bir kahve yap! Ölüyorum yorgunluktan, dedi.

Halise hanım mutfağa gitti musluğu çevirdi, kibriti çaktı, yanmadı. Sola çevirdi, yine yanmadı. Birden aklına geldi. Bekir beye seslendi:

— Bey, kahve içemiyeceksin.

— Neden?

— Sana söylemeyi unuttum, bu gün havagazını kesmişlerdi.

Günün Fıkraları

VAZİFE

— Baba, dedi Ömer; bana bak sana baba; şimdi yoklamaları test usuliyle yapıyorlar...

— İyi ediyorlar...

— Şurada bir soru var, içinden çıkamadım bir türlü.

— Nedir o?

— Söyliyeyim de bil bakalım: Asrımızın en mühim keşfi atom bombası mıdır, pensilin mi, yoksa Gina Lollobrigida mı?

İLK YARDIM

Sevim, elinde tentürdiyot, pamuk ve sargı bezleri olduğu halde oda kapısında bekliyordu. Annesi sordu:

— Ne bekliyorsun kızım?

— Müsait bir zaman bekliyorum anne. Murat beni babamdan istemeğe girdi de...

ASIL MERAK EDİLECEK ŞEY

İki meteliksiz muharrir, kahvede buluşmuşlar, konuşuyorlardı. Daha doğrusu, uzun uzun susup düşünüyor, arasıra tek tük lâkırdı ediyorlardı. Bir ara biri:

— Merak bu ya, dedi, acaba birdenbire Ağa Han'ın servetine kon saydım, ne yapardım

Öteki güldü:

— O bir şey değil, dedi. Sen asıl zavallı Ağa Han senin yerin de olsaydı, ne yapardı, onu düşün bir...

TAŞI GEDİĞİNE

Askere yeni alınmışlardı teftiş ediyorlardı. Teğmen, yenilerden birine sordu:

— Daha elbiseni bile doğru dürüst giyememişsin. Sivildeyken ne yapardın?

— Bankada çalışırdım...

Teğmen alay etti:

— Herhalde taşları silerdin.

«Yeni» taşı gediğine koydu:

— Yok, ben veznedardım, Taşları silen teğmenlikten emekli biriydi!..

— Nasıl, beni pek mi yakından tanıyorsunuz?..
— Tabiii... Kabine komşunuzum!...

(Niyazi Yoltaş)

MEBUSLUĞUM ZAMANINDA

Yazan MEBUS DEĞİL

ÖLÜM ilânını, gazetelerde belki görmüşsünüzdür. Ölümü pek hazin oldu. Öyle, cart» diye gitmedi. Tadı damağında, arzusu kursağında, gözleri açık gitti. Ölüm sebebini ta başından hikâye etmezsem, anlamanız güç olur.

Mebusluğun şimdiki gibi seçimle değil de, yiyip içimle, tatlı geçimle olduğu devirde idi. Kasabamıza bir büyük adam gelmişti. Ali Ağanın evine indi. Ali Ağa, kasabamızın en hatırı sayılı adamı, en zengini, tabiî en de eşrafı idi. Bizlere karşı pek asık suratlı idi ama, kasaba dışındakiler oldu mu, öyle tatlı tatlı anlatırdı ki, herkes gülmeden katılırdı. Şehirden bir misafir, bir yabancı, bir müfettiş, yani her çeşit bir büyük adam geldi mi, Ali Ağa'nın sım sıkı kapalı duran evinin iki kanadı birden ardına kadar açılırdı.

O büyük adam da Ali Ağa'nın evine indi. Ali Ağa deve kesti. Yok devenin başı...» değil, Büyük Adamın şerefine basbayağı deve kesti. Öyle yedirdi, içirdi, öyle güldürdü, eğlendirdi ki, Büyük Adam kasabadan Ankaraya gittikten bir ay sonra, bir de duyduk, bizim Ali Ağa'nın mebusluğu gelmiş. Ali Ağa mebus oldu, gitti. Hep şaşırdık. Şehirde, öbür kasabalılar, kurumuzdan yanımıza sokulamazdı. Biz, zavallı Ali Ağanın mebusluk yüzünden öleceğini nerden bilelim. Bir talihsizlik oldu. Ali Ağa, Ali Bey diye mebus olup Ankaraya gidince, meğer Meclisin devre sonuna rastlamış. Yâni dört yıllık devre bitmişmiş. Zavallı Ali Bey, yalnız bir aycık Ankaranın havasını alıp, suyunu içtikten sonra, kör kör kasabaya döndü.

Öbür devre de onu, mebus yapmayıverdiler. Talihsiz adamın görüp göreceği rahmet o oldu. Ama, bir aycık bile olsa, mebusluğun tadı damağında kaldığı için, iki lâfın başı:

— Benim mebusluğum zamanında...

diye başlardı.

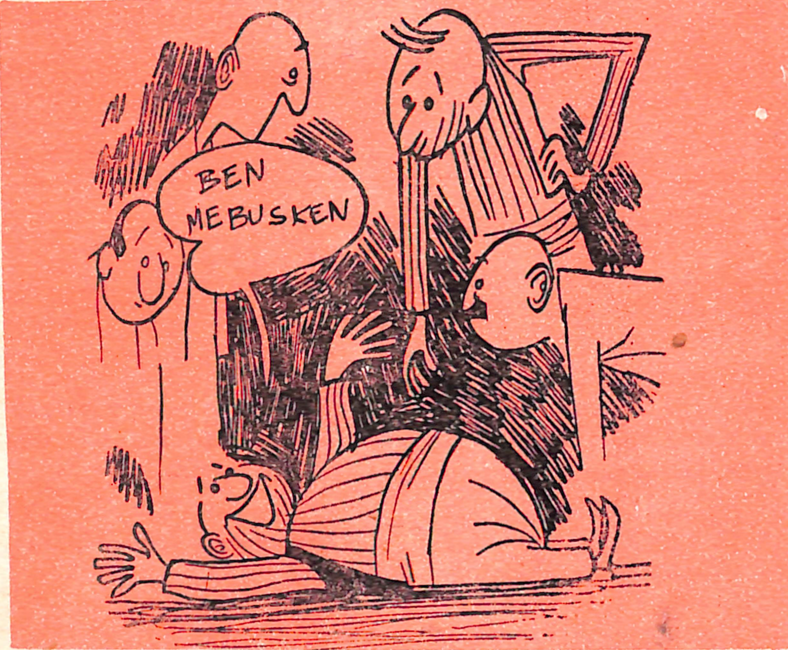
Kahvede havaların kuraklığından konuşulsa, Ali Ağa dayanamaz:

— Benim mebusluğum zamanında havalar...

diye sözü kapardı.

Bir yerde, sözün gelişi «buğday» deseler, Ali Ağa:

— Buğday dediniz de aklıma geldi...

diye söze girişirdi. Biz onun, mebusluğundan değil, «mebusluğu zamanından» bıktık, usandık. Bir köylü, meselâ:

— Bizim sarı öküz...

demeye görsün.

— Öküz dedin de hatırladım.. Bir tarihte mebustum ya... İşte o sıra...

diye başlar, durmadan anlatırdı. Ona, mebusluk zamanını hatırlatmıyan hiç bir şey yoktu.

— Hasan Çavuşun koyunları...

— Koyun mu dedin?.. Haaa.. Mebus olmadan eveli idi...

Yıllar geçti, yıllar geçti, Ali Ağanın bir aylık mebusluk hâtıraları bitip tükenmedi. Hemşeriler Ali Ağa ile dalga geçerlerdi. Biri olmayacak bir lâf atar ortaya, Ali Ağa da:

— Ben mebusken...

diye başlardı. Şaka maka derken biz de alışıverdik. Kasabanın tarihini, Ali Ağanın mebusluk zamanına göre âyarladık.

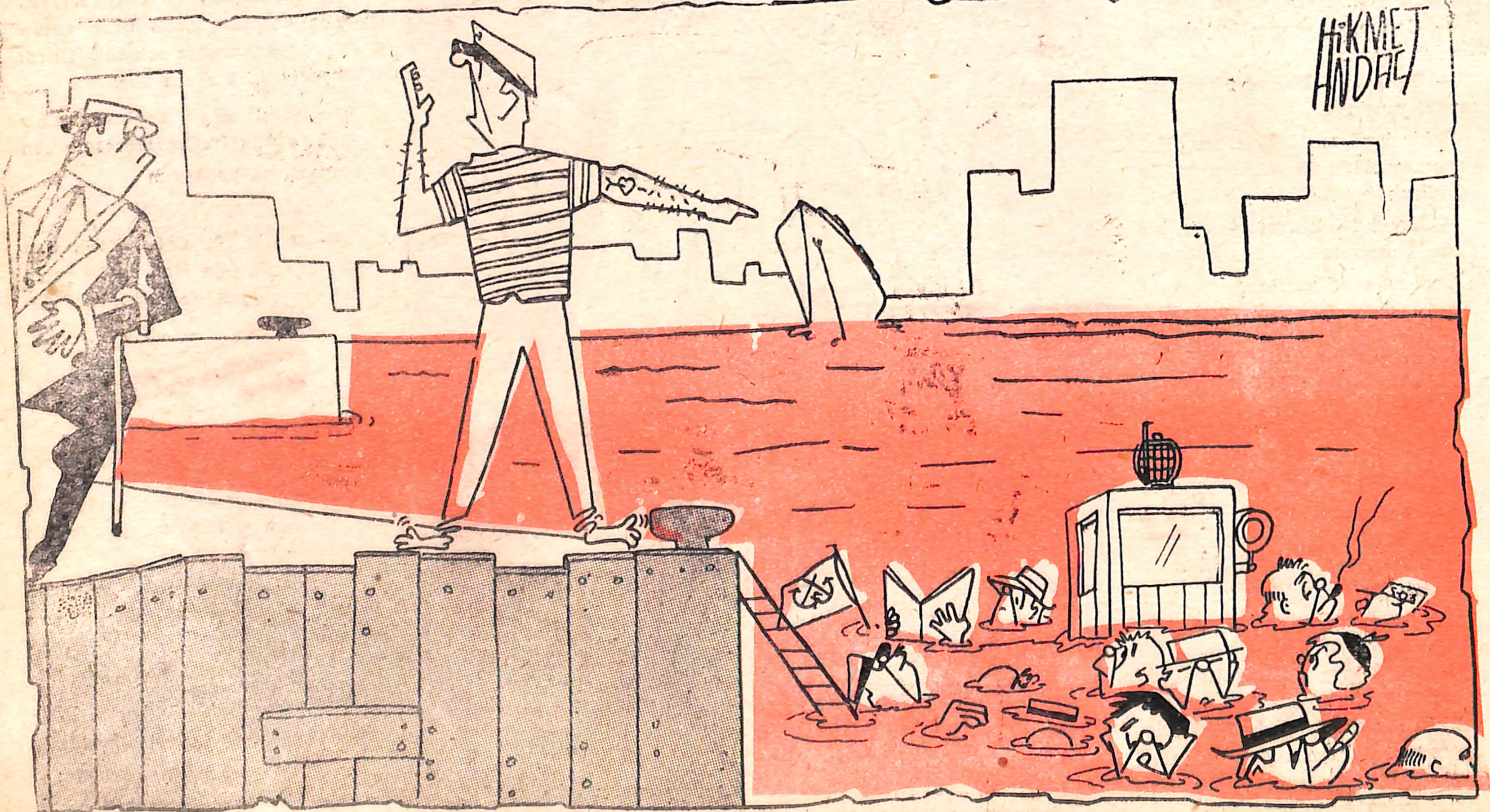
—Benim oğlan Ali Ağa mebus olmadan iki yıl önce doğmuştu.

Yahut:

— Recep, Ali Ağanın mebusluğundan bir hafta sonra evlendi...

derdik.

Gık dedik artık Ali Ağanın mebusluk zamanından. Şu Ali Ağa'ya iyi bir ders verelim, dedik. Bir ziyafet yaptık, Ali Ağa'yı da baş köşeye geçirdik. Önceden sözleştik. Ali Ağa'ya mebusluk zamanından lâf ettirmiyecektik.

— Haydi, Kadıköye dolmuş bir kişi!...

(Hikmet Andaç)

Akşam, Ali Ağa ziyafete geldi. Kurulu masayı görünce, keyiflendi:

— Ben mebus...

derken, biri lâfı ağzına tıktı. O yeni bir fırsat bulup ta:

— Bir vakitler ben...

demeğe kalmadı, bir başkası lâfı aldı. Saatler geçiyor, Ali Ağa bir türlü «mebusluğu zamanı» nı söyliyemiyordu. Gece yarısı oldu. Misafirlerden biri:

— Eeee ağalar, gayri gidelim!

deyince, Ali Ağa, az sonra bir punduna getirir de mebusluk zamanından konuşurum diye:

— Yok canım, daha erken...

diye ayağa kalkanı oturtuyordu.

— Eeee... Uyku vakti geldi...

— Amma yaptın... Geceler bitmek bilmiyor. Bir kere ben...

Ali Ağa mebusluğuna geçmeden lâfı ağzına tıkıyorlardı. Ali Ağa karnında gaz varmış gibi kıvranıyor, sağa dönüyor, sola dönüyor, nerdeyse patlayacak. Kızardı, bozardı. Bir kerecik «mebusluğum zamanında» dese boşalıp rahatlıyacaktı. Ama, bir türlü bırakmıyorlardı.

Gün ağarmağa başladı.

— Horozlar ötüyor, gayri müsaade...

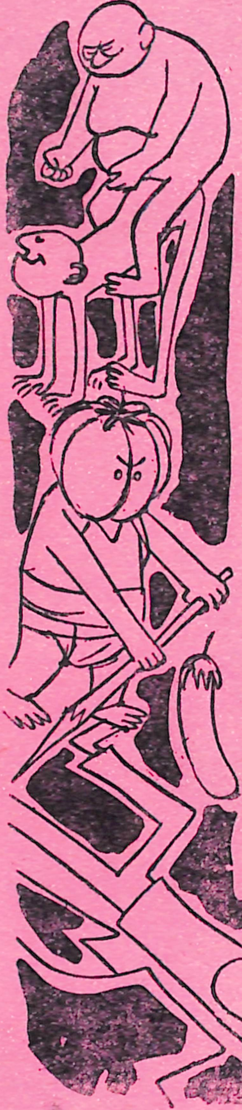
diye, misafirler hep birden kalkınca, son ümidini de kaybeden Ali Ağa, «şak!...» diye yere düştü, bayıldı. Bizi bir korku aldı. Başına üşüştük. Suratına şamar vurduk, sular serptik, göğsünü çözdük, kollarını oğduk. Ali Ağa, gözlerini açtı. Yattığı yerden, yarı baygın:

— Meraklanacak bir şey yok, dedi, bir kere de yine, benim mebusluğum zamanında...

Lâfını tamamlayamadı, nefesi kesildi.

Rahmetli öldü ama, son sözünü de söyledi.

Düdüğü Çalanlar

Bu ne halttır esnafın son günlerde yediği?
Maaş kapatmaz oldu bütçedeki gediği ..
Bu olmalı dedemin «âhır zaman» dediği:
Üç yüze kurtlu kiraz, yüze çakal eriği...

Bakkal, kasap, sebzeci, manav çaldı düdüğü;
Ters giydirdi külâhı bize elin hödüğü!

Yüz papele bir kumaş diktirirsen terzide,
Kapan ayaklarına, binbir kerre «mersi» de!
Olsun kulakta küpe bu iktisat dersi de:
Bak, ihtikâr mevzuu oldu eşek tersi de!

Bakkal, kasap, sebzeci, manav çaldı düdüğü,
Ters giydirdi külâhı bize elin hödüğü.

İstihsal mi efendim? Bundan ne var ki kolay?
Proje tümen tümen, fabrika alay alay...
Atarsın temelini, beklersin beş altı ay:
Yine çay yok ortada, şeker dersen şinanay...

Bakkal, kasap, sebzeci, manav çaldı düdüğü;
Ters giydirdi külâhı bize elin hödüğü.

Bu öyle bir oyun ki ne Hintte var ne Çinde;
Ucuzluk bir masalmış, evvel zaman içinde...
Nutuklara bakarsan: millet refah içinde...
Sıkı ise göreyim, maaşınla geçin de!...

Bakkal, kasap, sebzeci, manav çaldı düdüğü;
Ters giydirdi külâhı bize elin hödüğü.

Kafanda saç kalmadı, yaş dayandı kırkına;
Yakında ecel gelip okuyacak çarkına;
Kuyruğu titretsen de kimse varmaz farkına,
Herkes Hiltona gitsin, sen Gülhane parkına!

Kabzımal hazretleri başta çaldı düdüğü,
Ters giydirdi külâhı bize elin hödüğü.

ATKESTANESİ

Akbabanın Anketi

Kemerleri sıktınız mı?

İktisadî hayatımızdaki «Sıkı kemer» politikası hakkında tanınmışlarımız ve tanınmamışlarımız arasında açtığımız ankete verilen cevaplar aşağıdadır:

İpsiz Kâzım

«Abi, ben bu dalgalardan çakız etmem. Boş ver sen o ağızlara. O limana gemi yanaşmaz. Hangi sıkı kemer be!... Anamdan doğdum doğalı bir ipim var, bir de kuşağım... Kemer neıde? Hop dedik âbi!...»

Şükran Özer:

«Çok şükür, sıkılmak için kemere ihtiyacım yok!... Olanlar düşünsün!...»

Dansöz Nana:

«Vallâhi sıkı kemer iyi ama, sonra çözmesi zor oluyor.»

Ali Dargelir:

«Hayatta her şeyin sıkısı makbuldür. İnsanın ağzı sıkı ilmalı, eli sıkı olmalı, tabiî kemeri de sıkı olmalı.»

Terzi Süheylâ:

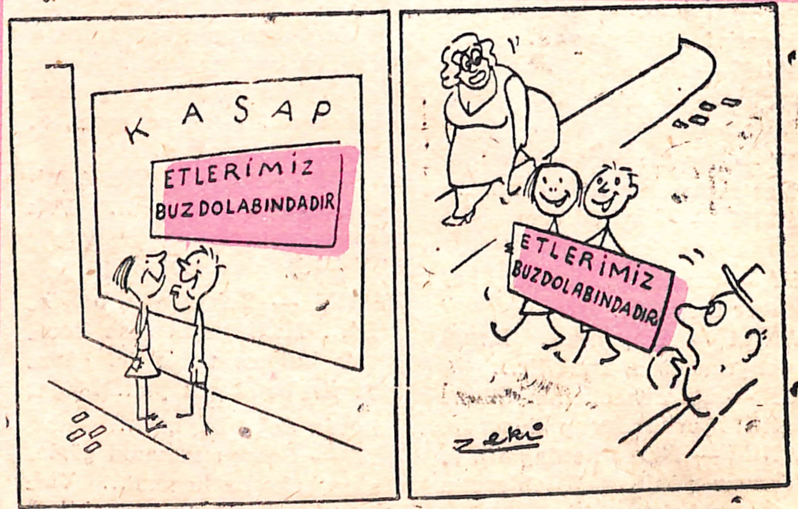
«Kemer ne kader sıkılırsa, bel o kadar ince görünür. Hükûmetimizin (sıkı kemer) politikası çok yerindedir.»

Kabzımal Rüstem:

«Bu politika yanlıştır. Bize sıkı kemer değil, sıkı kuşak lâzımdır. Çünkü bizim belimize kemer dayanmez.»

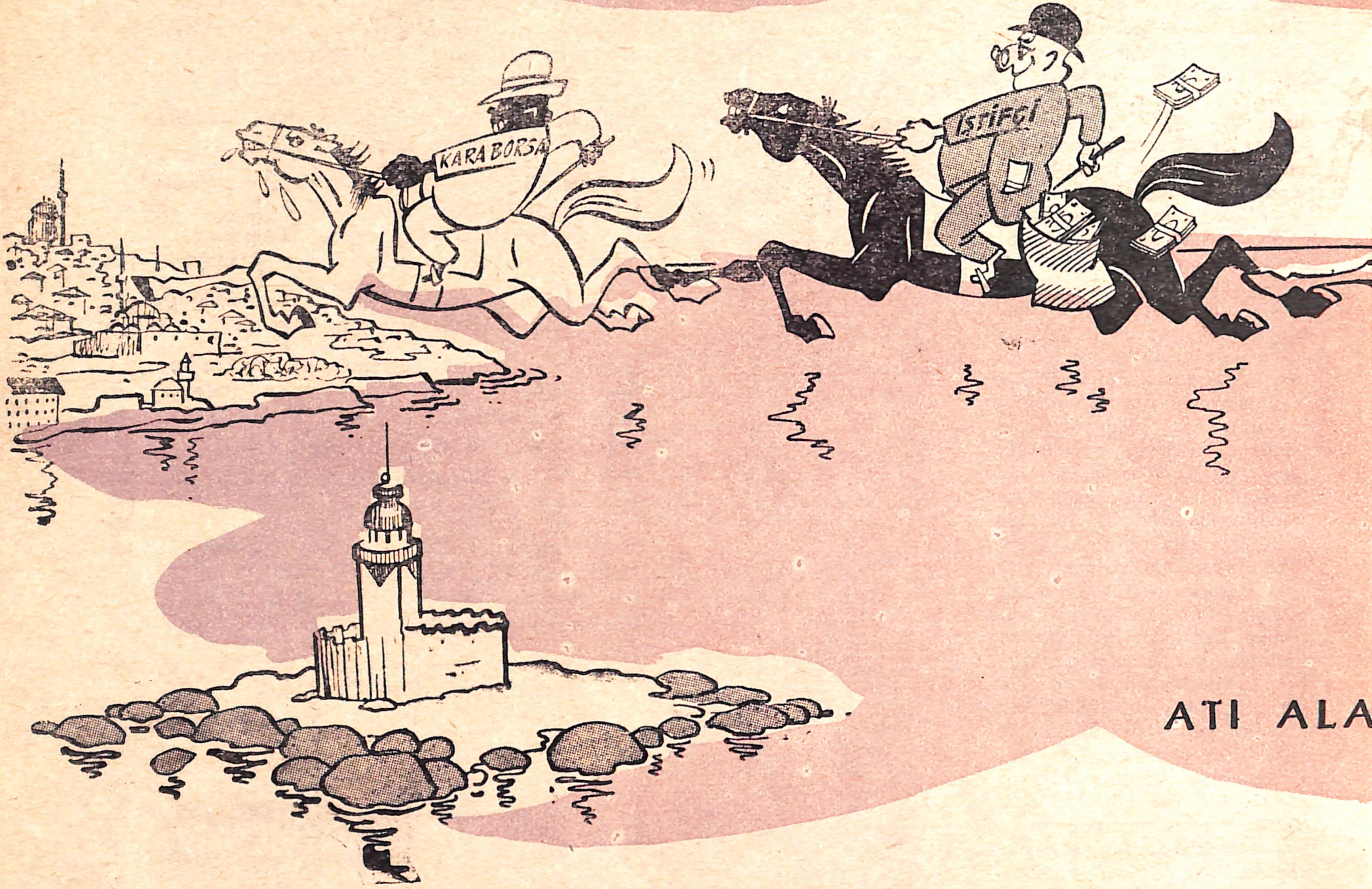
Mirasyedi Hasan:

«Ben kayış kullanırım. Onun için kemer politikasiyla hiç bir alâkam yok...»

YAZISIZ!...

(Zeki)

TUH ALLAH CEZANI VERSİN!

Yazan: CEZA REİSİ

BEY — Hanım, bu şu tıraş makinesini Allahaşkına...

HANIM — Ben senin tıraş makineni nerden bulayım? Kimbilir nereye soktun!...

BEY — Ben bir yere sokmadım. Her zaman sen kaldırırsın...

HANIM — Elimi sürsem bâri senin makinene...

BEY — Canım, lâfı bırak ta beraber arayalım.

HANIM — Arayalım... Hangi deliğe soktun kimbilir...

BEY — Ne cehennemin dibine gitti? Şurda durup dururdu.

HANIM — Aman ne dağınık adamsın yâni... Kitaplarının arasına baksana bir...

BEY — Tüh Allah cezasını versin... Gördün mü? bak!...

HANIM — Buldun mu?

BEY — Kol düğmelerimi buldum. Geçen gün araya araya vapuru kaçırmıştım... Sen şu gardrobun çamaşır gözüne baksana... Eline ne geçse, oraya tıkıştırırsın...

HANIM — Aaaa!... Hay Allah müstahakını versin... Bak buradaymış...

BEY — Buldun mu?

HANIM — Yok canım, o değil... Hani geçen sene kontratı bulamamıştık da, dâvayı kaybetmiştik ya... Meğer burda değil miymiş...

BEY — Sen şu masanın gözlerine baksana kuzum!... Vallahi başım döndü aramaktan.. Uçmadı ya bu cenabet.. Aaa!.. tüh Allah cezasını versin!...

HANIM — Ne o?

BEY — Diploma .. kaç iş kaybettim bu yüzden... Hanım, Allâsen şu tıraş makinesini bul... Komidini ara!...

HANIM — Böyledir zaten... Arayınca bulunmaz, aramazsan rap diye çıkar... Aaaa!... Hay Allah lâyığını versin!...

BEY — Orada mıymış?...

HANIM — O değil canım, hani evvelki sene kaybolan kolyem vardı ya... Bir de hizmetçinin günahını aldık. Burdan çıkmasın mı? Aman bey, nereye kaldırdınsa, ara bul makineni...

BEY — Koş ,koş!... Bak ne buldum?

HANIM — Ne buldun?

BEY — Ali beye bin lira vermiştik ya... Herif mahkemede inkâr etmişti. Senet burdan çıktı. Sen şu mutbağı bir iyice arasana...

HANIM — Aaa! .. Bak görüyor musun? Buraya koymamış mıyım?

BEY — Neredeymiş?

HANIM — Kahve kutusunda...

BEY — Ben sana demedim mi, sen kaldırmışsındır diye...

HANIM — Makine değil canım, senin nüfus kâğıdın...

BEY — Ordan mı çıktı? O yüzden beş senedir askerlik yoklamasını yaptırmıyordum... Tüh Allah cezasını versin!... Kim koydu bunu buraya?

HANIM — Ne buldun yine?...

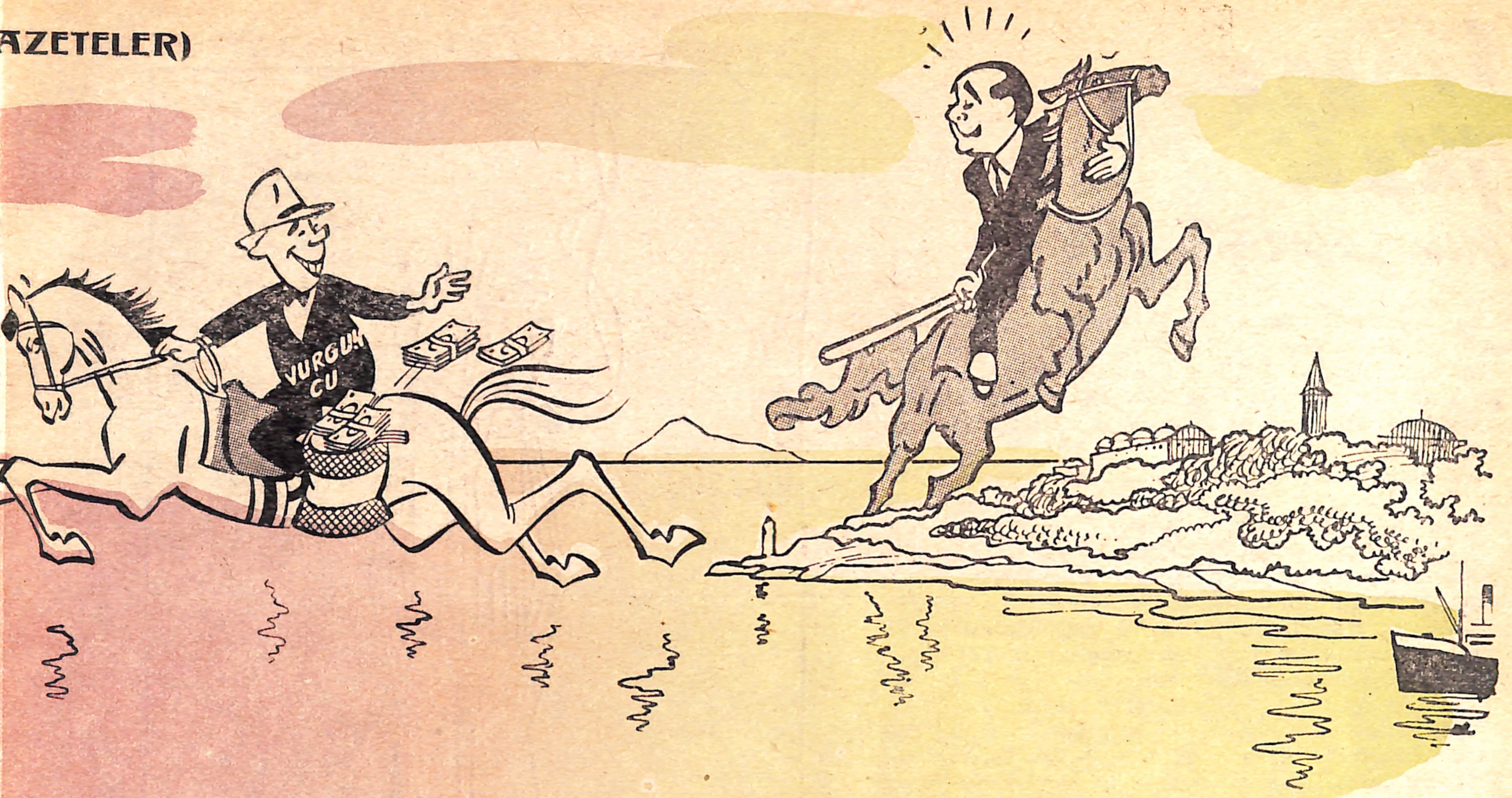
BEY — Yahu bonservisim vardı ya... Aramadık yer bırakmamıştık... Yatağın altında değil miymiş?...

HANIM — Aaaa!... Hay Allah.. Neredeymiş?...

BEY — Buldun mu?

HANIM — Ben sana demedim mi, biz bekçi aylığını verdik diye... Bak, makbuz nerden çıktı... Surahinin altındaymış... Herif iki kere para aldı...

BEY — İşte böyledir zaten... Bir şeyi aradın mı yok olur...

N ÜSKÜDARI GEÇTİ!..

Sakın, örtüyü silkerken...

HHANIM — Aaaa... Nerden çıktı?

BEY — Nerdeymiş?

HANIM — Çöp tenekesinde... Sen atmışsındır mutlaka. Dün denberi bıçağı arıyorum.

BEY — Canım bıçağı bırak, şu makineyi bul!.. Tüh Allah cezasını versin, Lâmi beyin kartını buldum ...Pul kolleksiyonunun içindeymiş!...

HANIM — Aaaa!... Bu fotoğraf kimin? Bu kadın kim? Arkasında... dur bakayım, sevgili... Yaa!... Demek ki sen...

BEY — Nerden buldun onu? Tüh Allah cezasını versin!...

HANIM — Aynanın arkasında..

BEY — Aman... Vazgeçtim tıraş olmaktan, arama artık...

HANIM — Aramaz mıyım? Daha dur bakalım, senin nelerin çıkacak... dur sen...

BEY — Hanım!... Bu ne rezalet?... Bu mektubu sana kim yazdı?

HANIM — Hay Allah cezasını versin!... Nerden çıktı o?

BEY — Kirli çamaşırlarının içinden!...

HANIM — Bey, sakalın uzamamış. Bugün de tıraş olmayıver, suratın dinlensin...

BEY — Doğru karıcığım... Tıraşım pek yok...

GECİKME

Daireye geldiğit zaman, şefi çağırttı:

— Yine geç kaldın...

— Affedersiniz efendim.

— Edeyim bu sefer de. Ama doğru söyle, yoksa evde de uyuyor musun?

MÜDAFAA

Eyüp cinayetinden dolayı, şahit durumundaydı. Hakim sordu:

— Söyle bakalım bayan, sen o gün kaatille beraber miş sin...

— Katiyyen yalan bay hâkim, dedi kadın. O kadın siyah saçlıymış. Halbuki ben o sıralarda saçlarımı sarıya boyatmıştım!

DEVAM

Doktor röntgende muayene ettiği hastasına sordu:

— Peki, dolma kaleminizi yuttuktan sonra ne yaptınız?

Hsta tabiî bir hayretle doktorun yüzüne baktı:

— Maalesef yazıma kurşun kalemle devam ettim, doktor!

LÜTFEN

Karısını, baldızını almış, otomobille seyahate çıkmıştı. Bir aralık otomobil ârıza yaptı. İndi, uzun uzadıya uğraşarak ârızayı giderdi. Bir ara motoru çalıştırdı. Sonra arabadan içeri seslendi:

— Lütfen biraz konuşmayı kesin, motorun sesini dinlemem lâzım!

AÇIKÇASI

Zeki Müren, kullandığı arabanın bir başka aıabaya bindirmesinden dolayı, yani bir trafik kazası dolayısiyle mahkemeye verilmişti. Hakim, yeminden sonra hüviyet tesbitine geçti:

— Adınız?

— Zeki Müren.

— İşiniz.

— İstanbulun en iyi şarkıcısı..

— Canım, böyle mahkeme karşısında övünmek size yakışıı mı ya!

— Ben övünmüyorum reis bey! Ne yapayım, doğruyu söyliyeceğime yemin ettirdiniz!

BİR KIZ NİKÂH günü kaçmıştı

Yazan:
YABANCI DEĞİL..

ON altı yaşındaki Emel, tam nikâh günü sabahı ortadan kayboldu. Aradılar, taradılar, konu komşuya, arkadaşlarına, gidebileceği her yere sordular, bulamadılar. Yok, yok... Müstakbel kocası kapıya dayandı:

— Ulan beni siz enayi mi bellediniz?... Çıkarın kızı, ben dolmaya gelmem!... Bir mal bir kere satılır be!... Sizin foyanız şinci çıktı ortaya... Demekleyim kızı gösterip gösterip, vatan evlâtlarını kaz gibi yoluyorsunuz ha!...

Emel'in annesi babası:

— Aman Sülüman Efendi, kapının önünde bağırma, gir içeri de anlaşalım!

dedikçe, Emel'in babasından direk direk bağırıyordu:

dört beş yaş büyük olan damat

— Biz bu melmekete soyulmağa gelmedik be!... Benim şerefim var ulan! .. Avuçnan parayı zebil ettim. Beni mâfettiniz. Ben o paraynan sekiz karı alırdım. Neymiş ki, gözü açılmamış karımız olsun, dedik...

İki gözü iki çeşme ağlayan Emel'in annesi:

— Sülüman Efendi, n'oolursun, gel içeri de istediğini söyle!

diye yalvarıyordu. Mahmutpaşada dokumacılık yapan Süleyman, direk direk bağırıyordu:

— Beni kazıklıyacak daha anasının karnından doğmadı. Ben adamın...

Konu komşu araya girdiler. Dokumacı Süleyman'ı yatıştırdılar. Süleyman:

— Yedirdiğim paraları versinler vazgeçeyim! Yoksam...

dedi.

Emel'in babası:

— N'âpalım, Sülüman Efendi, dedi, helbet verecaz. Ben senden iyisine kızımı verecek değilim ya... Ama besmelesiz piç, namısımı iki paralık etti. Biz tükürdüğümüzü yalamayız.

Emel'in annesi:

— Ne dedikse yaptın... dedi, eşarp dedik eşarp aldın, iskarpin dedik iskarpin aldın...

Dokumacı Süleyman:

— Hem de ne iskarpin!... dedi, acaba onun sülâlesi öyle iskarpin görmüş mü? Şurdan sağ sâlim çıkmaya kısmet olmasın, İkinci cıgara paketini öperek nah şu nimet gözüme dizime dursun haftalığımı o iskarpine yatırdım be!... Bir erkek evlendi miydi, karısının gözü dışarda olmamalı! Di mi ya?... Efendim?... Bu sebepten dolayı, kızınıza her ne almışsam hepsini geriye iade etmenizin icab ettiğini...

Emel'in babası:

— Tabii... dedi ,hepsini veririz.

Karısına:

— Sülüman Efendi o namıssıza ne almışsa, getir buraya!...

dedi. Emel'in annesi, kucağında getirdiklerini döşemeye döktü. Dokumacı Süleyman, yerdeki malları birer birer saymağa başladı:

— Bi çit topuklu terlik... Hem ne terlik almışım be!... En ekistirasından... Mahmutpaşayı alt üst etmiştim o gün...

Emel'in annesi:

— Gözüne dizine dursun iişallâh!...

diye beddua etti.

— Üç metre, efendime söyliyeyim, neydi bu cenabetin adı?... Nah, bir daha bulur da giyer o... Yandım be!... Amma da kazıklanmışım ulan!... Bu çorapları almam, giyilmiş bunlar.

Emel'in annesi:

— Vallahi billâhi bi defa giydiydi...

dedi.

— Olsun... Giyilen mal geri alınmaz. Parasını verirsiniz, sekiz buçuk lira... Halis naylondur yâni... İnanmazsanız, aldığım yerin adresini vereyim, gidin fiyatını sorun... Bir havlu... İki don... Bu donları da almam. Babasının malı gibi giymiş be!.. Alacağım karıya ben bu müstamel donları nasıl veririm?... Eşarp... Buruşmuş ama, hadi niyse...

Dokumacı Süleyman malları geri alırken, komşu kadınlar, böyle bir kocayı kaçırdığı için Emel'e kızıyorlardı.

— Ben ona, iki bıçık liraya bi de küpe almıştım, nerde o?

Bütün mallar tamam olduktan sonra, dokumacı Süleyman Emel'e yedirdiği paraları sayıp dökmeye başladı:

— Bi kerem onu mahallebiciye götürmüştüm. Neye dersen, her bi şeyi bende görsün, dedim. Karı milletinin gözünü doyurmazsan, gözü dışarda olur.. Efendim? Ye ulan, dedim, ne canın çekiyosa ye... Şunlardan isterim, dedi, kaymaklı ekmek kadayıfı... Ben bu kız yüzünden mâafoldum be!... Üç kerem de sinemaya götürdüm. Hani, dünyayı görsün diye o gün dolmuşa bilem bindirdim. Vay kafa vay!... Ulan Sülüman, nasıl yaşa bastın be!... Tuh ba-

PÜRO ZAM GÖREN TEKEL MADDELERİNDEN HARİÇ TUTULDU
(Gazeteler)

YAZISIZ... (Tonguç)

basının canına... Ben anlamam, yanmışım ben... Ona bi apartman yedirdim, paramı isterim.

Emel'in babası :

— Haklısın Sülüman Efendi, dedi, ne desen haklısın kardeşim...

— Dur bakıyım... Şincik hepsini toparlıyamıyorum. Kafa mı kaldı? Hâââ... bi kere de içkisiz ayile matinasına götürmüş tüm. O gün, tam on kâhat verdim. Benim gibi adama bu yapılır mı ulan?... Yapılır mı be!...

Emel'in babasına döndü:

— Hatırlarsın, dedi, hani bi akşam eve kulüp rakısı getirmiştim... Beraber içmiştik... Palamut balığıyla domatesi de saymıyorum. Zaten batmışım, o da benden gitsin...

Dokumacı Süleyman, Emel'e harcadıklarını bir bir kaleme vurdu. 218 lira tutuyordu. Emel'in babası:

— Yavaş yavaş öderiz!...

dedi. Süleyman:

— Anlamam, dedi, mahkemeye giderim, bana derim kızlarını verecekler diye derim, beni kaz gibi yoldular, derim, dolandırdılar, derim. Sonra, ayriyetene sizden tanzimatı maneviyat parası da alırım... Öyle ya, siz benim şerefimnen oynadınız...

Bu sırada gecekondunun kapısında bir otomobil durdu. İçinden çıkan Emel tanınmıyacak hâle gelmişti. İki günde bambaşka bir şey olmuştu. Annesi, babası, dokumacı Süleyman karşılarında Emel'i görünce şaşırıverdiler. Eline geçirince saçını başını yolacağını söyleyen annesi, geberteceğim diye yemin eden babası donmuşlardı. Hele dokumacı Süleyman'ın ağzı açık kalmıştı. Japone kollu ipek emprime... Kollarda bilezik... Saçlar ondüleli, sarıya dönmüş...

Komşular birbirlerinin kulağına:

— Artiz olmuş galiba...

diye fısıldadılar. Emel içeri girerken, dokumacı Süleyman:

— Paramı yediniz... Kızınıza avuç dolusu para döktüm. 218 liramı isterim!...

diye bar bar bağırıyordu. Emel annesine sordu:

— Ne istiyor?

— Parasını...

— Ne parası?

— Seni mâlebiciye götürmüş, çorap almış...

Dokumacı Süleyman:

— Yok be yahu, dedi, ben öyle para lâfı edecek sütü bozuk erkek miyim?... Ayıp ettiniz. Milyonumu yese fedâ olsun, benden yana hepsi helâli hoş olsun...

Emel başını geriye attı, kaşının birini kaldırdı:

— Şimdiye kadar sesimi çıkarmadım, dedi, ama şimdi çalışıyorum. İki dünya bi arıya gelse, ben sennen evlenmem...

Omuzuna asılı rugan çantasından üç tane yüz liralık çıkardı, dokumacı Süleyman'ın önüne attı:

— Benim patronum, dedi, 218 lirayı otelin garsonuna bahşiş diye veriyor, anladın mı sen? Al para gör, gözün doysun!...

Emel arkasını döndü. Hışımla başını çevirip bir kere daha dokumacı Süleymana baktı. Sonra kapıyı hızla çekti. Kapıda bekleyen arabaya binince şoföre:

— Çek Beyoğluna!...

dedi. Dokumacı Süleyman, Emel'in annesine:

— Bi şişe de kolanya almıştım, onu da verin de gideyim, dedi.

— Din kardeşlerimize Kur'anı Kerim tefrikalı gazete... Hediyesi onbeş kuruş!...

YAZISIZ!...

(İbrahim Ersaraç)

Destan-ı Cehâlet

Yazan: Lutfullah ŞADİ

GEÇEN gün oğluma:
— Ne yapıyorsun?
dedim.

— Matematik öğretmenine şiir yazıyorum,

dedi. Şaşırdım kaldım.

— Matematik öğretmenine şiir yazılır mı?

— Ne yapayım? Matematiğe aklım ermiyor. Belki iyi şiir yaz dığımı görür de acır, geçirir.

Yirmi beş yıl önceki bir hâtıram canlandı. Bizim Baba Ârif!... Onun sınıf arkadaşlarından ikisi, bizim liseye hoca olmuşlardı. Baba Ârif hâlâ son sınıfta idi. Yaşı her halde yirmi beş, otuz filân vardı. İri, yarı, boylu boslu, hattâ biraz da göbekliydi. Baba Ârif'in derdi günü şiirdi. Şiirden başka hiç bir şeye aklı ermezdi. Her sınıfta iki üç sene okuya okuya, mektebin demirbaşı hâline gelmişti. Ağırbaşlı, etliye, sütlüye karışmaz, kendi hâlinde idi. En arka sırada oturur ,ya şiir yazar, ya şiir okurdu. Biz onu, bizden evvelki sınıflar gibi, son sınıfta hazır bulduk. Baba Ârif hepimizin işine yarardı. Hepimizin sevgililerine manzum aşk mektupları yazardı. Ben hafta geçmez:

— Baba Ârif, no'lursun? diye yalvarır, yeni sevgilimin kaşını gözünü tarif eder, ısmarlama şiirler yazdırırdım. O zamanlar şiirin haysiyeti vardı galiba... Kendisine şiir, hele akrostiş yazdığım yâni Ârif ağabeye yazdırdığım kızlardan kafese girmeyen hemen hemen yoktu.

Baba Ârif, Fuzuli divanından tut da, Orhan Seyfi'nin «Gönülden Sesler» ine kadar bütün şiirleri ezbere bilirdi. Edebiyat hocası bile, bazan şiir okurken takılırsa:

— Baba Ârif, arkası nasıldı? diye ona sorardı. Hocalar da ona, bizim gibi «Baba Ârif» derlerdi. Baba Ârif, bütün dersleri az çok bilirdi, ama şu matematik, fizik filân yok mu, işte onlara bir türlü aklı ermezdi.

Sene sonu imtihanları gelince, Baba Ârifi bir telâş aldı. Hendese, kozmoğrafya, müsellesat kitaplarını baştan sona manzum yazdı, ezberledi. Ama, bir âdi kesir toplamasını bile beceremezdi.

Harıl harıl imtihanlara çalışıyoruz. Baba Ârif te benimle çalışıyor ama, kafasına bir şey sokmanı nimkânı yok. Allah rahmet eylesin, sıfırcı Suphi diye anılan Suphi Üşenmez adında da bir hocamız var, zehir zenberek, insaf, merhamet yok...

İmtihandan iki gün evvel, yine Baba Ârifle çalışıyoruz. Bir gün akşama kadar Baba Ârife, bir üçgenin üç açısının 180 derece ettiğini bir türlü öğreteme dim. Baba Ârif'in gözleri doldu:

— Artık çalışmıyacağım, nâfile!...

dedi.

— Neden? dedim.

— Ben bu son sınıfta üçüncü sene okuyorum, dedi, nasıl olsa beni mektepten kovacaklar. Ben de intihar edeceğim!...

— Deli misin? Çocuk musun? dedim, anlatamadım.

— Sen, dedi, bana yalnız şu müselles kaimüzzaviyenin «dik üçgen» hassalarını öğret, yeter. Suphi Hoca'ya bir şiir yazacağım, geçirirse geçirir, geçirmezse, intihar edeceğim.

Elimden geldiği kadar, istediğini öğretmeğe çalıştım.

İmtihan gün ügeldi; çattı. Numaralarımız yan yana olduğu için Baba Ârif'le beraber imtihana girdik. Her zaman asık suratlı matematik hocası Suphi Üşenmez, Baba Ârifi görünce kahkahalarla gülmeğe başladı. İmtihan odasında, başka okullardan gelen beş tane mümeyiz vardı. Onlara döndü:

— İşte, dedi, bana Destan-ı Cehâlet şiirini gönderen Baba Ârif bu!...

Mümeyizler Baba Ârif'in başına toplandılar:

— Oku bakalım şu Destan-ı Cehalet'i...

Baba Ârif'in gür, kalın bir sesi vardı. Elini kolunu sallaya sallaya gümbür gümbür «Destan-ı Cehalet» i okumağa başladı:

Ey ak saçlı hocam, Suphi Üşenmez!
Anlatsam cehlimi bitip tükenmez...
Dâvalar, isbatlar bilirken herkes,
Solda sıfır kadar yok itibarım.
İlim derya, bu kuş beynim dolmuyor,
Kafam kalın, içi hesap almıyor,
Ezberlesem, biraz sonra kalmıyor,
Riyazî bir dertten bu âh-u zârım!...
Baba Ârif derler, yaşım aşkındır,
Derse kaldırınca başım şaşkındır,
Ama sana saygım sonsuz, taşkındır,
Duanızla geçer hep rûz-i-gârım!
Sinüs, kosinüsü edemem tarif,
Adım kadar kendim değilim ârif,
Hocam bu kadarlık bende maarif,
Boylu boslu görüp, sanma şikârım!...
Nazarî hesaptan tın tın öterim,
Eşek dâvasından mahçup ederim,
Çünkü o mahlûktan daha beterim,
İki kere iki, bu benim kârım!...
Hocam, işte benim sırrıma erin!...
Kaim zaviyeli müselleslerin,
Sor hassalarını, ilmim pek derin,
Başka şey sormazsan, pek bahtiyarım!
Anladın ya, kafam kalındır gayet,
Cehâlet destanım bulsun nihâyet,
Sen de üç numara vermezsen şâyet,
Mezarcı Mahmut ta kazsın mezarım!

Rahmetli Sıfırcı Suphi, kasıklarını tuta tuta gülüyordu. Gülmekten gözlerinden yaş gel mişti.

— Baba Ârif, tahtaya bir kaim müselles çiz!...

dedi. Baba Ârif, şaşaladı, bocaladı. Tahtaya bir şey çizdi ama, kaimliği şöyle dursun, müselles bile değildi. Suphi Hoca hâlâ gülüyordu:

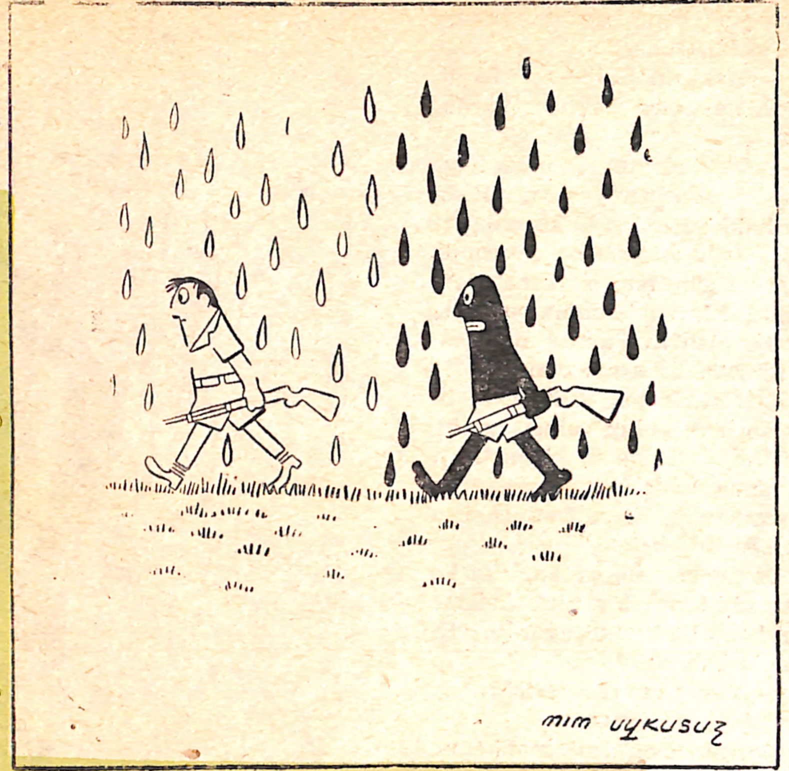
— Tam numara verdim sana, defol!...

diye Baba Ârifi kovaladı.

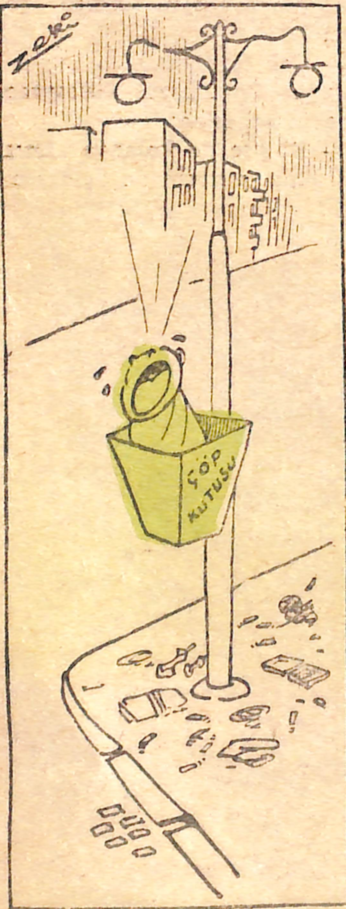
Sonra bana döndü, sordu da sordu. Üç numara alıp sınıf geçene kadar göbeğim çatladı.

Hikâyenin sonunu bir tatlıya bağlamak lâzım ya, bu hikâyenin sonu kendiliğinden tatlıya bağlanmıştır. Çünkü Baba Ârif şimdi, büyük bir devlet müessesesinin hesap işleri uzmanıdır.

Oğlum da matematik öğretmenine şiirler yazdığına göre, onun da kendince bir hesabı var, demektir.

YAZISIZ!.. (M. Uykusuz)

YAZISIZ!... (Zeki)

Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN SALIH TERCAN

ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

BALAYI SEYAHATİMİZ İYİ GEÇTİ Dİ Mİ SALİHCİM

BU BALAYI BEN DE ÇOK DERİN İZLER BIRAKTI

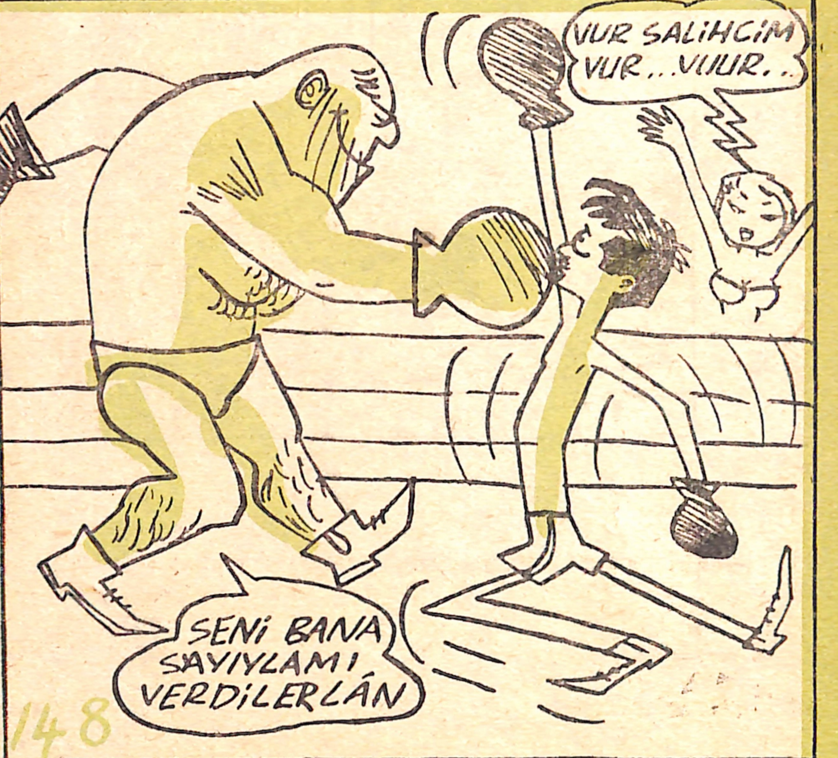
ACABA DAHA BİR KAÇ SAAT YAŞAR MI DERSINIZ DOKTOR

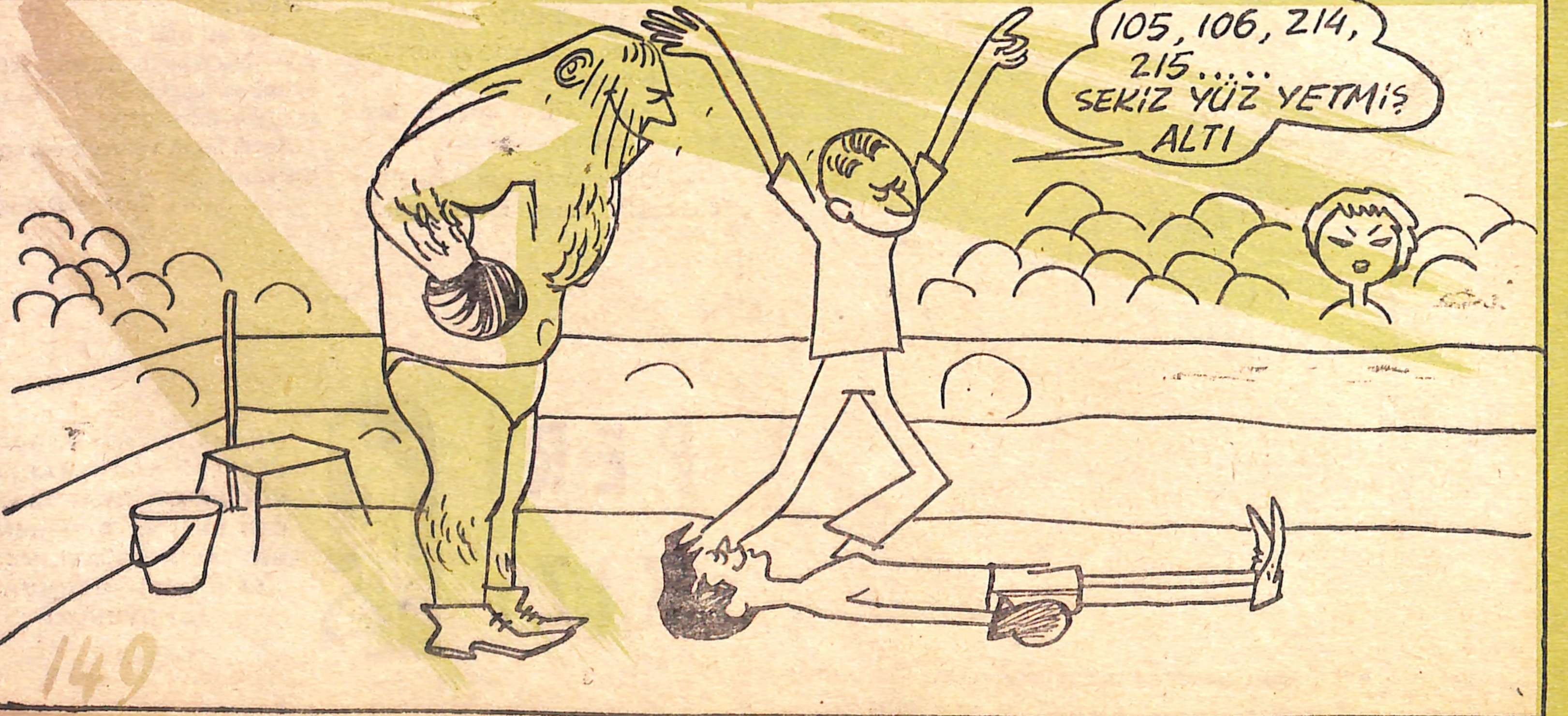
ALLAHTAN ÜMİT KESİLMEZ TÜRKAN HANIM. KENDİ HALİNE BIRAKIRSAK YAŞAR TEDAVİ ETMEĞE KALKARSAK, EVELALLAH KISA ZAMANDA ÖLDÜRMEĞE MUVAFFAK OLURUZ

SALİHLE TÜRKANIN HAYATLARI BUNDAN SONRA ŞÖYLE GEÇTİ...

DÜŞE KALKA ALIŞIRSIN SALİHCİM...

DÜŞMEZ, KALKMAZ BİR ALLAH

(Devamı var)

— Bırak şimdi, rüya görüyorum, faturayı kontrol edememl...
— İtalyan —

Fakir — Allah rızası için bir tarak satın alınız!...
— Fransız —

FRANSIZ MİZAHINDAN :

İstekliler

AKŞAMIN beşiydi. René Cordial, eski karısı, şimdiki metresi Jeanine Leroy'yı lokantaya götürmek üzere almağa gidiyordu. Hava da öyle güzeldi ki...

René, Royale sokağını indi. Jeanine'i önce Maxim's'e, sonra Casino de Paris'ye götürecek, yedirecek, içirecek, ondan sonra da gelsin aşk âlemi! Yoksa, eski hizmetçisinin yaptığı yemekleri yiyerek eski karısının apartımanında mı kalsaydı?

Birden, dostu Lucien'e rastladı. Lucien, René'nin hayatının iç yüzünü bilirdi. Ona:

— Sen hâlâ bekâr evliliğinde ısrar et, dedi. (René boşandığı karısını metres edindiği için böyle söylüyordu). Ben evleniyorum... Gelecek hafta hem. Seni de şahit göstereceğim, razı mısın?

— Sanki sen boşanmadındı değil mi karından da şimdi bana ağız yapıyorsun ha? İyi ya, evlen bakalım, evlen de belânı bul yeniden.

— Yalnız gitmeden, şu cekemin düğmelerini sağlamlasana...

René, karısının kapısını çaldı. Jeane kendi gelip açtı.

—Eve dönüp de boş bulmaktan, yalnızlıktan bıktım usandım.

— İyi ya, talihin açık olsun...

— Ne dedin?

— Hiç. Hadi gel, seni yemeğe götüreyim, lokantaya.

— Memnun olurum.

— Hizmetçi hasta mı?

— Yoooo...

— İzin günü mü?

— Yooo... Dün işini bıraktı. Evleniyormuş.

— Allah Allah. Bugün herkes mi evleniyor yahu?

— Çıldırmışsın sen. Âşığının öteberisini diken metres görülmüş şey mi? Evli kadınların vazifesidir o, Metres milleti lüks maldır.

— Hadi giyin.

— Berberi, manükürcüyü, masajcıyı bekliyorum.

— Yo, bir kadının âşıkı da bu kadar bekletilmez. Kocan olsam hadi neyse, ama...

— Peki, öyleyse git bir kadeh birşeyler iç de gel. Ama sekizden önce sakın gelme!

René, Karadenizde gemileri batmış gibi, meyhanenin yolunu tuttu. İçeri girince birinin kendisini çağırdığını duydu. Eski bir baba dostu.

— Gel benimle bir kadeh iç.

— Memnuniyetle.

— Hâlâ evlenmedin mi?

— Hayır.

— Yalnız yaşıyorsun demek.

— Evet.

— Geceleri kimbilir ne sıkılıyorsundur.

— Eh, biraz.

— Tanıdığım iyi bir kız var. Terbiyesi yerinde. Varlıklı da. Bana gel, gidelim, gör.

— Beni yaşlı bulur.

— Bütün genç kızlar olgun erkeklere bayılır. Bir tane daha vardı ama, kaçırdın, çünkü evleniyor.

— Kimdi?

— Marie.Anne...

— Kırmızı saçlı mı?

— Evet, tanıyor musun?

— Tabiî, çünkü düne kadar hizmetçimizdi!

— Zararı yok. Sen bu kızla evlen, metresini de muhafaza edersin...

— Nasıl olur?

— Lâfa bak! Karın seninle evliyken başka bir herifle yaşamıyor muydu?

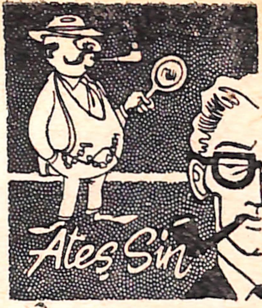
René, buna verecek cevap bulamadı...

— *George Dolley* —

PERİ KIZI

SİNEMA, TİYATRO, RADYO, OPERET SANATKÂRLARININ HAYATINDAN BAHSEDEN BU İÇİ, DIŞI RENKLİ HAFTALIK GÜZEL VE EĞLENDİRİCİ MECMUAYI OKUYUNUZ!

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI: 5

★ ★

Baki selâm ile cevabınızı bekler, sıhhatte olmanızı temenni ederim.

⁂

Şâziment hanım, son günlerde kocası Hafız Sabrinin gidişini beğenmiyordu. Konu komşuya:

— Bu adama bir haller oldu, altmışından sonra azanı teneşir paklar derler...

Diye dert yanıyordu. Hafız Sabri, karısı Şaziment hanımın, Ak handaki yazıhanesine gelmesini şiddetle yasak etmişti. Ama orada dönen dolapları Şaziment hanım çok iyi hissediyordu.

— Otuz beş sene ben bu herife saçımı süpürge ettim... Bir şeycikler demem, sürüm sürüm sürünsün inşallah...

Beş çocuk anası Şaziment hanımın, kocasına böyle inkisar etmesine hep bu Ak handaki yazıhane sebep olmuştu. Pekâlâ gül gibi geçinip giderlerken, Hafız Sabri'nin gözünü para hırsı bürümüştü.

Hafız Sabri, on bir yaşında İneboludan İstanbula gelmiş, elindeki zarfın üstündeki adresi, ona buna göstere göstere, Nuruosmaniye camiinde, asıl adı Osman olduğu halde, sonradan ismini Osman İbni Hayreddin Kümbevî yapan büyük

— 1 —

dayısının damarını bulmuştu. Küçük Sabri, Osman İbni Hayreddin_i Kümbevî hocanın yanında hıfza çalışmış, on altı yaşında iken hafız olmuştu. Yanakları al al, kirpikleri lâcivert, iri gözlerinin üstüne devrik, toz pembe beni elişi kâğıdı kadar parlak bir delikanlıydı. Üstelik sesi de, bilhassa kadınların içine işleyen bir tatlılıkta olduğu için, kısa zamanda adı İstanbulun her tarafında duyulmağa başlanmıştı.

Gazetelerdeki bütün mevlid ilânlarında, mutlaka meşhur Hafız Sabrinin de adı bulunurdu. Artık ihtiyarlayan Osman İbni Hayreddin_i Kümbevî efendi, kendi yetiştirdiği Hafız Sabrinin bir çeşit menejerliğini ve emprezaryoluğunu yapıyordu. Hafız Sabri mevlid okuyacağı zaman, cami, kadınlarla tıklım tıklım dolardı. Bir kere mevlide başladı mı, kadınların ahları vahları, iç çekişleri, hıçkırıkları, inleyişleri, öbür hafızların kıskançlıklarını, hasetlerini çekerdi.

Hafız Sabri yirmi yaşına gelince, artık o da, üç şarkısına bin lira alan ses sanatkârları, on bin liraya transfer olan futbolcular, çıplak resimleri köy delikanlılarının iç ceplerinde dolaşan sinema yıldızlarımız kadar, memleketin tanınmış şahsiyeti olmuştu.

Sakal bırakmamıştı. Daima rugan iskarpin, ipek beyaz gömlek ve koyu renk elbise ve bir hariciye memuru gibi rölеve şapka giyerdi. Yalnız nedense kravat takmazdı. Siyah şapka ve koyu elbiseler içinde tosun gibi pembe yüzü pırıl pırıl parlardı. Parmaklarındaki altın yüzüklerin hiç birini süs diye takmazdı. Çünkü bu iri yüzüklerin taşları, küpe taşı gibiydi. Hele bir tanesinin üstünde mühür gibi gayet sanatkârane besmele kazılmıştı.

Ramazan ayı gelince, Hafız Sabri ne yapacağını şaşırdı. İstanbulun kibar çevresinin bütün hanımefendileri Hafız Sabriye koşarlar, hem günahlarının affı, hem de ölmüşlerinin ruhu için hatim indirtmek isterlerdi. Hafız Sabri bir kişi... Bukadar isteği nasıl yerine getirebilirdi. Ramazan otuz gün... Her Ramazanda Hafız Sabriye hatim indirtmek için en az yük kadın ricaya gelirdi. Zavallı Hafız Sabri, bir günde üç hatim indiremezdi ya... Bütün bu işleri, Osman İbni Hay-

— 2 —

reddin Kümbevî idare ederdi. Maksat, hatim indirmek değil mi?.. Hatim için alınan paranın - ki bu hiç bir zaman ücret değil, hediye idi - pek az bir kısmı başka hafızlara verilerek sipariş edilen hatimler öbür hafızlar arasında taksim edilirdi. Ama, Ramazanın son günü, bütün hatim dualarını toptan Hafız Sabri yapardı.

İşin bu taraflarını düşündüğü hiç yoktu.

Hafız Sabri, mevlit okurken, karşısında hıçkıra hıçkıra ağlayan kadınların siyah ipekli çarşaflarının, renk renk emprimelerin arasından bazan uzanıveren, bilekten dirseğe kadar bileziklerle kaplı kehribar beyazı bir kol görünce, kalbi dudaklarına gelir, karşısında şapır şapır limon yalanıyormuş gibi, ağzı sulanırdı. Zaten bir fiske vursam kan damlıyacak yanakları büsbütün pençe pençe kızarırdı.

Bir gün, yaşlı başlı, her halinden dini bütün olduğu belli bir hanımefendi, mevlidden sonra Hafız Sabrinin yanına sokuldu. Sesi titreye titreye, genç hafıza:

— Sabri efendi hazretleri, dedi, sizden bir ricada bulunacağım. Beni redretmezseniz memnun kalacağım.

Hafız Sabri'nin eli ayağı titredi. Bu kadın, her gittiği, dua ettiği, mevlid okuduğu yerde hazır bulunurdu. Yalnız o kadar değil, son zamanlarda yanında ancak on beşinde kadar bıldık bıldık, teni güneş yüzü görmemiş bir taze de vardı. Herhalde kızı olmalıydı. Mevlit okurken kızla göz yöze gelince, Hafız Sabri'nin dili dolaşır, kadınlar için Hafız Sabriye hatim duası yaptırmak, lütur kürk almaktan, Paris seyahatinden çok daha zordu.

Hanımefendiler, balo ile, seyahatle, yılbaşı eğlenceleriyle birbirlerine baskın çıkamayınca o zaman:

— Allah kabul etsin kardeş, Hafız Sabriye bu Ramazan hatim indirttim...

Diye öğünürlerdi.

Mevlid, Hatim istekleri o kadar artmıştı ki, artık öbür hafızların vekâleti de yetmiyordu. O zaman, işin daha kolay bir tarafı bulunmuştu. Bütün Ramazan yalnız bir hatim indiren Hafız Sabri, bütün isteklilerin geçmişlerinin ruhuna

— 3 —

hatim duasını indirir, hekesi de memnun ederdi.

Yirmi beş yaşına gelen Hafız Sabrinin, ne kadar da hafız olursa olsun, hafızlıktan, mevlidten başka düşündüğü şeyler de vardı. Hocası, ustası, rejisörü, menejeri hattâ antrenörü Osman İbn_i Hayreddin_i Kümbevî efendinin, birden bire sebâ'dan hicaz'a, yahut hicaz'dan beyati'ye aktarma eder, usul, makam birbirine karışırdı.

Kadın, köşkünde Hafız Sabriye hususî bir mevlid okutmak istiyordu.

Hafız Sabrinin yosun yeşili, kadife lâciverdi hâreli gözlerini gölgeleyen uzun siyah kirpikleri aşağı düştü. Hançeresinden çıkan her hecenin hakkını vererek, tecvit kaidelerine de uyarak:

— Efendim, emrederseniz, başım üstüne... Velâkin bu gibi mesail ile hocam Osman İbn_i Hayreddin_i Kümbevî efendi hazretleri meşgul oldukları cihetle, üstadımdan müsaade istizan eylemek iktiza eylediğinden, kendilerine müracaat eylemenizi rica ederim efendim.

Kadın, bu nezaket, bu terbiye, bu hicap karşısında şaşırmıştı. Ne güzel konuşuyordu Hafız Sabri... En basit lâfı bile, anlaşılmaz uzun bir dua okur gibi söylüyordu. Hafız Sabri, sözünü bitirir bitirmez, kadın az kalsın:

— Âmiiiin...

Deyiverecekti.

— Efendi hazretlerini nerede bulabilirim efendim ...

— Efendim, müşarünileyh hazretleri, Nuruosmaniye camii şerifindeki hücrei mahsusunda ikamet etmekte olup, Cuma günleri ba'dezzeval görüşmekliğiniz mümkün ve muhtemeldir.

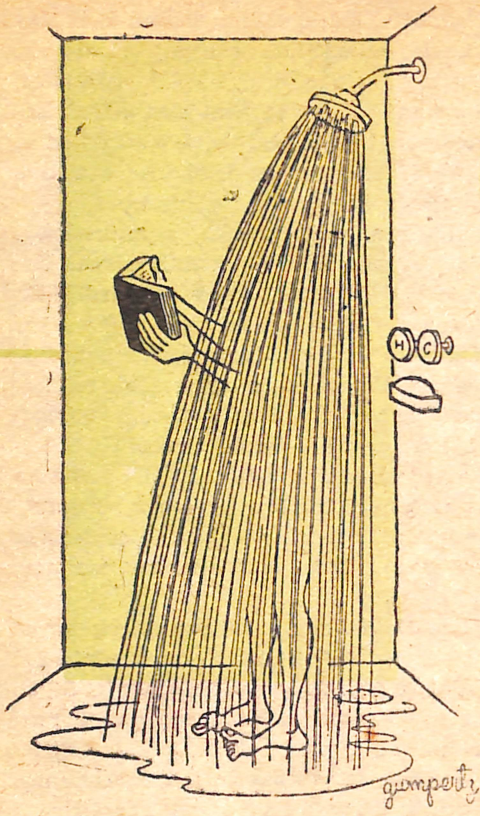
Hafız Sabri, hocasının haberi olmadan hiç bir iş almazdı. Hoca efendi, kimden ne miktar, nasıl hediye alınacağına çok iyi bilirdi.

Bu sefer de öyle olmuştu. Hayreddin_i Kümbevî «Mübarek pencüşembih akşamı, Kızıltoprakta bir köşkte mevlid_i şerif kiraetine davetli» olduklarını müjdelemişti.

(Devam edecek)

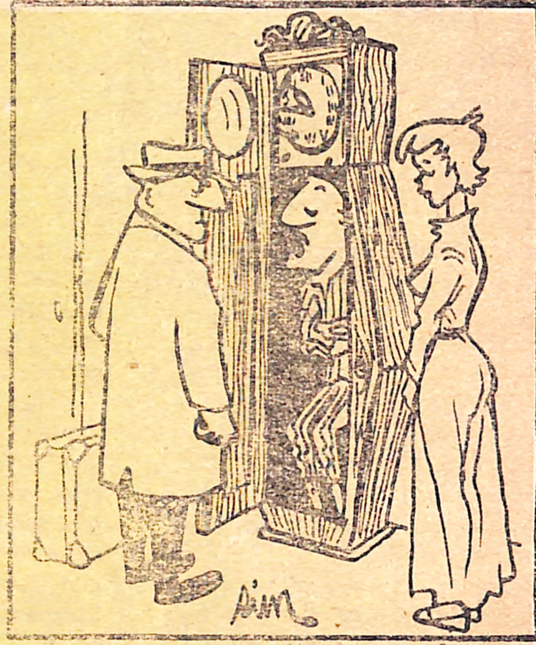
— 4 —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

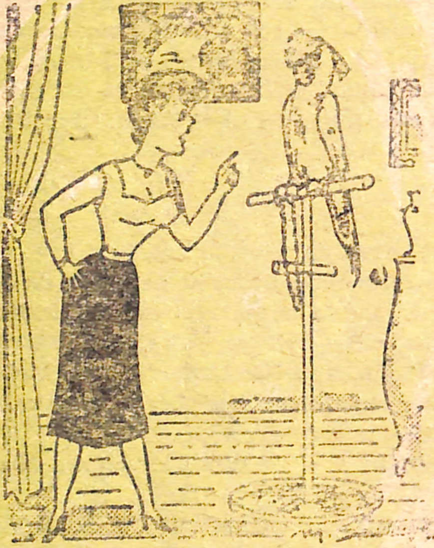
Âlim duş yapıyor!...

— İngiliz —

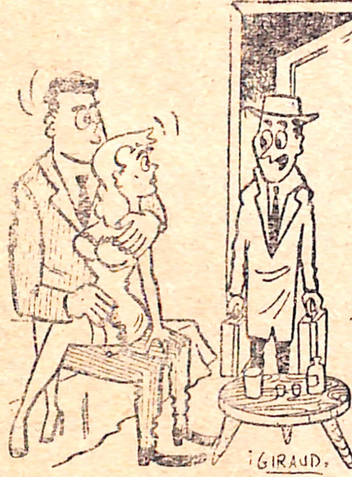
Saat — Tak, tak... tak, tak!...

— Fransız —

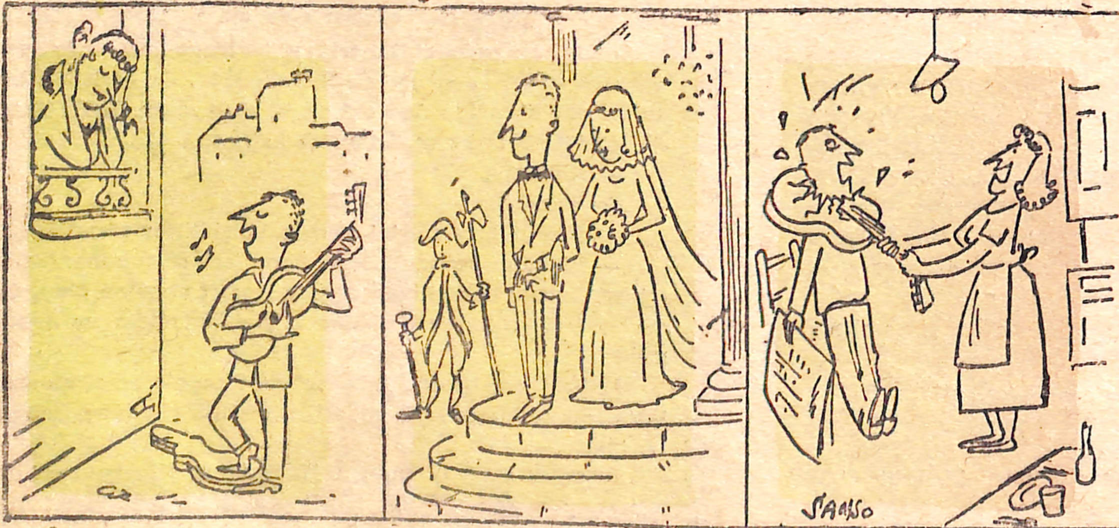
— Anladın mı?. Bu akşam gelecek olan ne Jorj, ne Hanri, ne Alber... Kocam, kocam!... Ona sadece Pol diyeceksin!...

— Fransız —

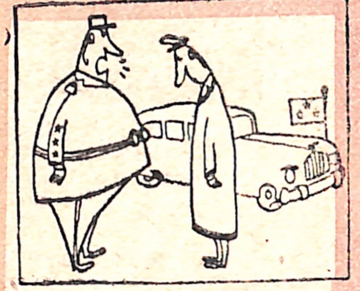
— İlâhi karıcığım, yine telgrafı-mı almadın galiba!...

— Fransız —

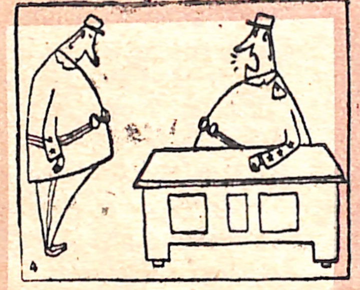
YAZISIZ...

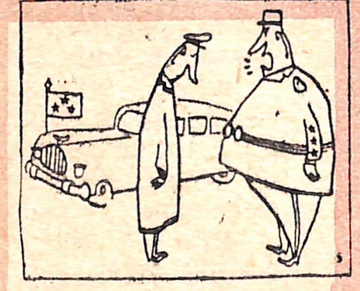
— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

VAKIFLAR BANKASI
ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİSİ
PARA İKRAMİYELERİ

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

Boş yere ıstırap çekmeyiniz!

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

Kininli GRİPİN son derece faydalıdır!

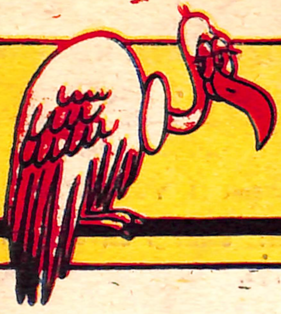
- Soğuk algınlığı, Grip, Nezle başlangıcında hastalığı önler.
- Baş, diş, sinir adale, romatizma, lumbago ağrılarını teskin eder.
- Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

faal Kininli GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 tane alınabilir.

Seba Melikesi Belkis
Sinema Romanı
FİATI 50 KURUŞ

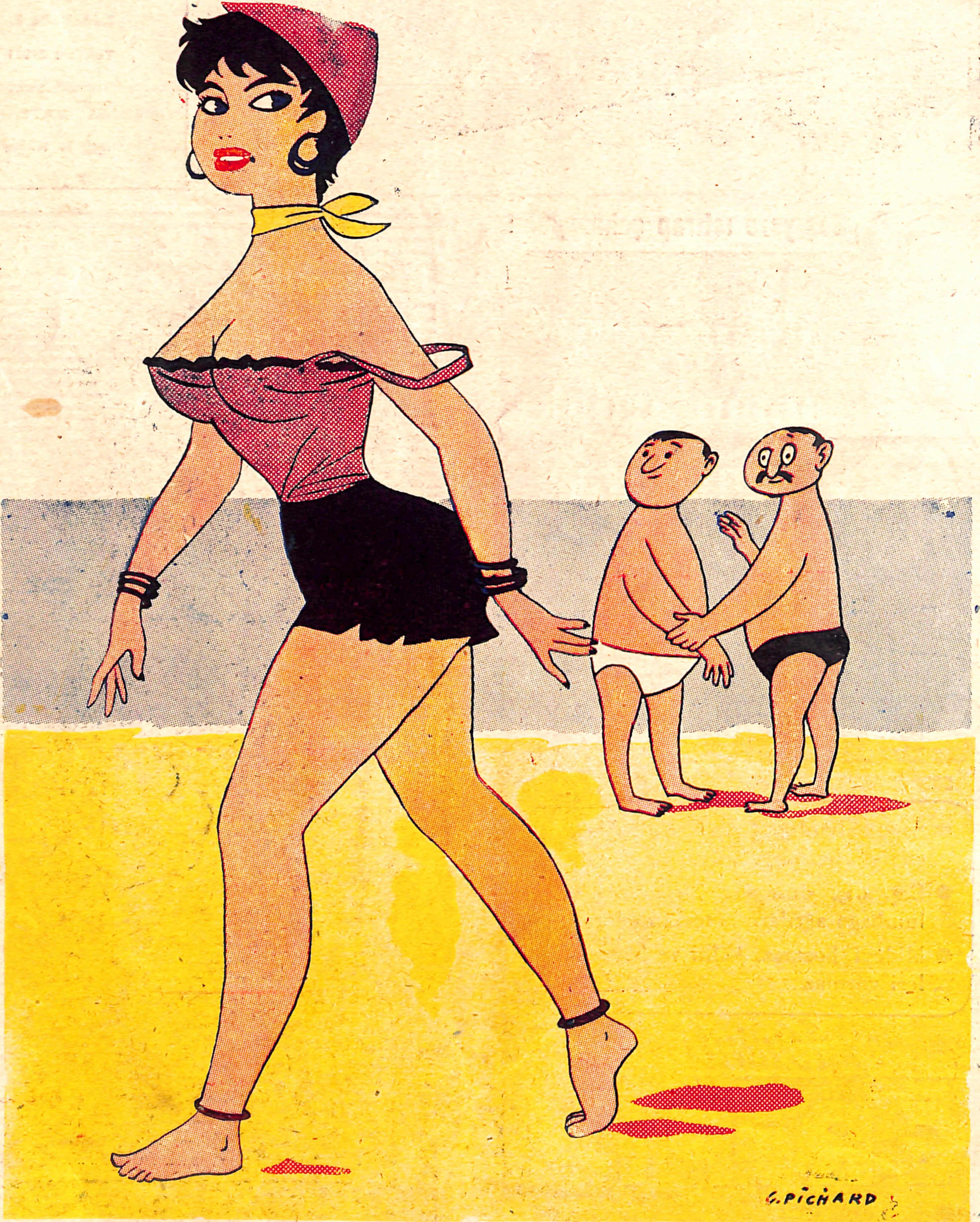

DENİZYOLLARI

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Tanıdın mı?...
— Hayır... Soyunsun bakalım, belki tanırım!...

— Fransız karikatürü —